

Rechtskundig Weekblad

Vereniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elke zondag

Abonnementsprijs : 400 fr. per jaar

Postcheckrekening Nr 3185.22

Beheer en Redactie : Mr. René VICTOR, Justitiestraat, 21, Antwerpen

De bevoorrechte schuldeisers en het Concordaat

Om het faillissement te vermijden, heeft de wetgever aan de handelaar, die ongelukkig en te goeder trouw is, een kans gelaten : het gerechtelijk akkoord of concordaat, geregeld bij de wetten van 29 juni 1887 en 10 augustus 1946, en samengeordend bij Regentsbesluit van 25 september 1946.

Dit is een overeenkomst door de handelaar en zijn schuldeisers afgesloten en door de rechtbank bekrachtigd, waarbij de modaliteiten van de betaling der schulden van de handelaar bepaald worden.

De bevoorrechte schuldeisers nemen geen deel aan het afsluiten van dit akkoord en zijn geen partijen ter zake.

Daarom rijzen de vragen : welke is de verhouding tussen een bevoorrechte schuldeiser en een concordaat ? Op welke wijze moet hij, wiens rechten door een hypotheek of een voorrecht gewaarborgd zijn, zijn rechten vrijwaren wanneer zijn schuldenaar zijn toevlucht neemt tot het gerechtelijk akkoord ?

Op deze vragen vindt men haast geen antwoord in de rechtspraak, omdat de preferentiële schuldeisers zelden of nooit hun belangen voor de rechtbank verdedigen. En de handboeken over handelsrecht gaan uit van het standpunt van de handelaar, zodat hun behandeling dezer vraag meer fragmentarisch is en geen volkomen bevrediging kan geven.

Toch is dit vraagstuk belangwekkend, wanneer men vaststelt dat een gewone schuldeiser dikwijls meer baat heeft bij een concordaat dan een bevoorrechte.

De oorzaak ligt niet zozeer in de wettelijke regeling zelf, als in een verkeerd interpreteren van de aard en de gevolgen ervan.

Uitgaande van het feit dat een concordaat alleen met de chirographaire schuldeisers afgesloten wordt, (de anderen verzaken krachtens artikel 15 aan hun hypotheeken, voorrechten en pandgevingen, wanneer zij aan de stemming deelnemen) trekt men de conclusie dat zij, die een preferentieel recht kunnen uitoefenen, in alle strakheid de rechtsregel : « res inter alios acta aliis neque nocet neque prodest » kunnen invoeren en zich derhalve niet moeten bekommeren om het concordaat.

Tot staving haalt men het tweede alinea van artikel 29 aan, bepalende dat het concordaat op bevoorrechte vorderingen zonder uitwerking blijft.

En toch is het invoeren van de regel « res inter

alios acta » principieel fout, want zijn toepassing doet afbreuk aan de tekst der wet en strookt niet met de werkelijkheid.

Eerst en vooral is hij strijdig het eerste alinea van artikel 29 bepalende dat de homologatie het akkoord bindend maakt voor *al* de schuldeisers. Deze regel gaat verder dan het gewone principe van tegenstelbaarheid der overeenkomsten dat uitsluitend betrekking heeft op het bestaan der contracten. Het concordaat is echter bindend voor allen, ook in zijn interne gevolgen, maar met de beperking in het tweede alinea van gezegd artikel aangeduid.

De werkelijkheid toont anderzijds aan dat het concordaat zijn weerslag laat gevoelen op de rechten van de preferente schuldeisers.

Die invloed uit zich op verschillende wijzen. De voornaamste hiervan zullen wij aanstippen om dan, als besluit, de verhouding tussen bevoorrechte schuldeisers en concordaat zo nauwkeurig mogelijk te bepalen en de aangehaalde regel op zijn juiste waarde terug te brengen.

* * *

Eerst en vooral is het concordaat, ook voor de bevoorrechte schuldeisers, een principiële afwijking van artikel 8 der hypotheekwet. Dit bepaalt in het gemeen recht dat elke schuld verhaalbaar is op het gehele patrimonium van de schuldenaar; met al zijn roerende en onroerende goederen staat hij in voor de naleving zijner verbintenissen, en zo nodig wordt de opbrengst er van ponsd-ponsgewijze verdeeld als het totaal zijner schulden het actief overtreft. Bepaalde vorderingen met een beter beschermd recht worden vooraf uitgeoefend, hetzij op een bepaald goed (voorrechten en hypotheeken op bepaalde goederen) hetzij op het geheel van de eigendommen (voorrechten en hypotheeken op alle goederen).

Van deze regeling wijkt het concordataire stelsel volledig af. Het is niet meer het geheel der goederen dat als pand voor de betaling der bevoorrechte schuldeisers instaat en waarop zulke schuldeiser zijn rechten kan uitoefenen. De algemeenheid van goederen wordt hem onttrokken en enkel dat goed of voorwerp, waarop zijn voorrecht slaat, wordt hem als waarborg gelaten.

Weliswaar kan hij dat goed tot zijn eigen profijt

realiseren. De opbrengst hiervan opstrijken en nadien, indien hem een saldo verschuldigd blijft, dit bedrag bij het concordaat indienen met het gevolg dat de wet der massa het lot van deze overblijvende vordering regelt. Maar in zulk geval wordt hij chirographaire schuldeiser en als dusdanig wordt het patrimonium van zijn schuldeiser hem als waarborg teruggeschonken mits de modaliteiten van het concordaat.

Als bevoorrechte schuldeiser echter is, ook voor hem, de wetsbepaling van artikel 8 hypotheekwet opgeheven.

Misschien is zelfs de procedure van indiening in het concordaat na realisatie van zijn pand nadelig voor de bevoorrechte schuldeiser, want zekere rechtsleer en rechtspraak ontken hem het recht zijn aandeel in de verdelingen, gedaan vóór de indiening, op te eisen (Rép. Pr. Dr. B. V° Concordat préventif de la faillite n° 352; contra Frédéricq, Tr. Dr. Comm. B. d 1, VIII n° 748; Piret, Le Droit au prix du vendeur de meubles corporels, blz. 58; Henry, Concordat judiciaire, Droits des créanciers chirographaires, Rev. faillites 1953-54, blz. 149).

* * *

Belangrijker is het miskennen van de voorrechten in hoofde van de schuldenaar bij het opmaken zijner voorstellen. Want hij maakt deze op aan de hand van zijn ganse actief en geeft zich geen voldoende rekschap van de lasten die op de met een voorrecht bezwaarde goederen rusten. Weliswaar moeten zijn voorstellen het ganse passief bevatten en dienen zij ook voor de bevoorrechte schulden een regeling te bevatten, regeling welke in verschillende zin kan opgevat worden: a) ofwel is een bijzonder afbetalingsaccord tot stand gekomen, buiten het concordaat om, b) ofwel worden speciale voorstellen in het belang van de bevoorrechte schuldeisers geformuleerd, c) ofwel zullen dezen het lot der massa delen. Deze voorstellen, welke vrijwillig door de bevoorrechte schuldeisers kunnen aanvaard worden geven nochtans geen enkele waarborg. In de eerste plaats omdat ook de bezwaarde goederen als actief van het concordaat beschouwd worden, en niet afgescheiden worden als uitsluitende waarborg voor de betaling der preferente vorderingen. En ten tweede omdat aan deze voorstellen niet de speciale sanctie van het concordaat, n.l. de ontbinding, gehecht is; deze is voorbehouden aan de partijen in de overeenkomst en dat is de bevoorrechte schuldeiser toch niet. Deze nadelen zijn des te erger daar het er voor de handelaar, vóór alles, op aan komt, het accord der stemmende schuldeisers te bekomen; hij zal zijn voorstellen dusdanig formuleren, en desnoods ter vergadering wijzigen teneinde een zo gunstig mogelijke indruk te maken met het gevolg dat de bevoorrechte schuldeisers genegeerd worden en hun rechten miskend.

Weliswaar moet er door de rechtbank hierover controle uitgeoefend worden en zou de bevoorrechte schuldeiser hierin een zekere waarborg moeten vinden. Maar het resultaat van deze controle mag in genen dele overschat worden. De rechtbank moet nagaan of de vormvoorschriften nageleefd worden, of de grondvoorwaarden van het concordaat verenigd zijn en of het algemeen belang en het privaat belang der schuldeisers niet geschaad worden (artikel 23), maar zij beschikt, in veel gevallen, niet over de nodige gegevens om een grondig onderzoek te doen. Zij kan moeilijk nagaan of een handelaar niet te goeder trouw is en of zijn voorstellen geen partij benadelen.

Wat de goede trouw betreft, bestaat er reeds een gunstig vooroordeel voor de handelaar, want de rech-

ter-commissaris heeft, hoewel met beperkte middelen, zijn toestand onder dat oogpunt onderzocht, vooraleer de voortzetting der procedure toegelaten werd (artikel 8). Verder stelt men vast dat de meeste rechtbanken als ongelukkige en te goeder trouw zijnde schuldenaar aanzien alwie zich niet schuldig gemaakt heeft aan zware fouten of ernstige onregelmatigheden (Frédéricq Tr. Dr. Comm. b. dl. VIII, Nr 633).

Aangaande de rechtmatigheid der concordataire voorstellen, stuit de controle der rechtbanken op het feit dat zij geen nauwkeurige inlichtingen hebben over de houding van de bevoorrechte schuldeisers. Enerzijds hebben de chirographaire schuldeisers duidelijk stelling genomen en hun accord of eventuele bezwaren laten kennen, waarvan de rechtbank de gegrondheid kan toetsen aan de voorstellen. Anderzijds zijn de voorstellen meestal zeer vaag, wat de bevoorrechten aangaat, en dezen blijven passief en komen voor de rechtbank hun standpunt niet verdedigen, zodat de rechtbank de eventuele onrechtmatigheid niet opmerkt. Hoe zou anders een concordaat, dat gedeeltelijke betalingen aan chirographaire schuldeisers aanbiedt, kunnen gehomologeerd worden, als de rechtbank vaststelt dat b.v. bevoorrechten op alle roerende goederen, niet vóór geheel betaald zijn? De rechtbank moet toch de voorrechten eerbiedigen.

* * *

Naast deze miskening hunner rechten, moeten deze schuldeisers nog een andere beperking hiervan ondergaan: zij kunnen het faillissement van hun schuldenaar niet doen uitspreken. Hoewel alle voorwaarden hiervoor verenigd zijn, kan een concordataire schuldenaar niet in faillissement gesteld worden, noch door chirographaire schuldeisers, partijen in het concordaat, noch door een schuldeiser, wien deze overeenkomst vreemd is.

Dit vloeit voort uit de geest en de letter van de wet. Naar zijn geest is het concordaat ingesteld om een handelaar die ongelukkig en te goeder trouw is de oneer van een faillissement te vermijden. Maar dan moet hij nog het nodige vertrouwen inboezemen, zodat de meerderheid der chirographairen, die twee derden der vorderingen vertegenwoordigen het aandurven hem aan het hoofd zijner onderneming te laten. Indien de handelaar de stemmenden er van overtuigt dat zijn voorstellen hun voordelig zijn, en de rechtbank van mening is dat hij de nodige kwaliteiten heeft en zijn voorstellen een goede oplossing zijner moeilijkheden toelaten, verwerft hij door de bekrachtiging tevens een brevet van kredietwaardigheid en handelsbekwaamheid, aan allen tegenstelbaar. De sanctie van het faillissement is hiermee niet verenigbaar.

De tekst der wet geeft dit weer in artikel 1 dat in algemene bewoordingen en zonder enige beperkingen bepaalt dat een handelaar het faillissement kan vermijden, indien hij een gerechtelijk accord bekomt.

Hiertegen werpt men wel het tweede alinea van artikel 29 op, maar als dit artikel het uitspreken van het faillissement zou toelaten, om reden dat het concordaat zonder uitwerking blijft op de bevoorrechte schulden, zou er een tegenstrijdigheid tussen teksten bestaan, welke echter niet kan aanvaard worden indien een verklaring kan gevonden worden die de twee bepalingen verzoent. En deze verklaring is eenvoudig: artikel 29 laat enkel toe de uitvoering van de bevoorrechte schulden door te drijven op de goederen, die hierdoor bezwaard zijn; maar dat is dan ook gans de draagkracht van dit artikel. Men moet er trouwens

op wijzen dat artikel 29, 2° alinea, spreekt van « schuldvorderingen » en niet van « scheidisers ». In zoverre het concordaat slaat op andere goederen dan de bezwaarde, is de bevoorrechte schuldeiser er door gebonden en kan hij geen enkel recht uitoefenen dat niet rechtstreeks slaat op het voorwerp van zijn voorrecht.

Aldus kan de bevoorrechte schuldeiser ook geen faillissement bekomen. Deze onmogelijkheid is ten andere absoluut: zolang het concordaat bestaat is faillissement uitgesloten voor schulden ontstaan vóór het totstandkomen van het akkoord. Enkel ingeval van nietigverklaring of ontbinding, valt men terug in het statu quo ante met mogelijkheid van faillissement (de verdachte periode kan dan teruggebracht worden op de dag der aanvraag van het akkoord, als het faillissement binnen de zes maanden na de ontbinding uitgesproken wordt, artikel 38). De bevoorrechte schuldeiser kan de nietigverklaring of ontbinding echter niet aanvragen, want deze maken de sanctie uit van de overeenkomst, overeenkomst waarin hij geen partij is (Luik 20 oktober 1953, Jur. Liège 1953-54, blz. 145). Enkel als hij chirographaire schuldeiser wordt door het realiseren van zijn pand, zal hij voor het saldo zijner vordering, en na overlegging hiervan, medecontractant worden en de gedragingen van de andere partij kunnen doen sanctionneren, als deze in gebreke blijft de modaliteiten van het concordaat na te leven. In dat verband kan men echter de vraag stellen of de houder van een algemeen voorrecht op roerende en onroerende goederen, wel een chirographaire schuldeiser kan worden. Inderdaad blijft gans het patrimonium van de schuldenaar het pand van deze schuldeiser en heeft deze steeds preferentiële rechten.

Dezelfde vraag rijst bij de houder van een algemeen roerend voorrecht. Deze kan immers, ingevolge artikel 19 in fine der hypotheekwet, preferentiële rechten laten gelden op de onroerende goederen van zijn schuldenaar en de gedwongen onteigening, ook na het bekomen van concordaat, doordrijven (cfr. Beroep Luik, 3-1-57 in zake R.M.Z. c/Genatzy, niet gepubliceerd).

* * *

Uitgaande van de aangehaalde beperkingen, opgelegd aan de rechten van de bevoorrechte schuldeisers, kan men de rechtswaarde van de regel: *res inter alios acta*, bepalen en de verhouding concordaat-bevoorrechte schuldeiser als volgt zien:

Het concordaat is een door de rechtbank bekrachtigde overeenkomst, die enkel tussen de chirographaire schuldeisers en de handelaar tot stand komt. Zij is gesanctionneerd door de nietigverklaring die enkel op vordering van de partijen of van ambtswege door de rechtbank kan uitgesproken worden.

Het concordaat bindt *alle* schuldeisers en is hun tegenstelbaar. Ook de bevoorrechten, geen partijen in de overeenkomst, zijn gehouden en kunnen geen rechten uitoefenen die met het concordaat niet verenigbaar zijn.

Het concordaat blijft nochtans zonder uitwerking in zoverre het betrekking heeft op goederen die met het voorrecht bezwaard zijn. Hierop kunnen de bevoorrechten nog onbeperkt hunne rechten uitoefenen.

A. DISCART, Dr. jur.

Enkele beschouwingen bij de toepassing van art. 577/2 van het Wetboek van koophandel

De interpretatie en toepassing van sommige wetsbepalingen schijnt weinig discussie op te leveren, zo men enkel voortgaat op een gebrek aan rechtsspraak. Een van deze voorbeelden is wel art. 577/2 van ons Wetboek van Koophandel betreffende de bedrieglijke bankbreuk.

De tekst luidt: « Wordt schuldig verklaard aan bedrieglijke bankbreuk elk gefailleerd koopman die zich bevindt in een van de volgende gevallen:

- 1)
- 2) Indien hij een gedeelte van zijn actief verduisterd of verborgen heeft. »

De vraag die wij ons stellen is de volgende: kan of mag iemand die in failliet verklaard werd of zich in feitelijke staking van betalingen bevindt voor bedrieglijke bankbreuk vervolgd worden indien hij een gedeelte van zijn actief verduisterd of verborgen heeft vóór de in faillietverklaring of voordat hij in staat van feitelijke failliet verkeert?

Een onlangs verleend bevel van de Raadkamer te Antwerpen en bevestigd door de Kamer van in Beschuldigingstelling antwoordt hierop ontkennend.

In het kort de feitelijke toestand. Op 22 september 1955 werd een financieringsmaatschappij door de Rechtbank van Koophandel te Antwerpen in falingsverklaring verklaard. Enkele beheerders werden in vervolging gesteld o.a. voor verduisteringen gepleegd vanaf het begin der activiteiten dezer maatschappij in 1950 tot einde 1952.

Voor een kapitaal van ong. 9.000.000 fr. werd er tijdens deze periode een verlies geboekt van circa

2.000.000 fr. en de verduisteringen beliepen ongeveer 900.000 fr.

Het totaal verlies bij het feitelijk einde der activiteiten van deze vennootschap begin 1953 bedroeg ong. 3.000.000 fr.

De curator stelde zich aan als burgerlijke partij en vroeg de betichtingen van eenvoudige en bedrieglijke bankbreuk welke door het Openbaar Ministerie als onvoldoende bewezen geacht werden, toch te weerhouden.

De enige betichting welke ons hier aanbelangt is deze van bedrieglijke bankbreuk op grond van de gepleegde verduisteringen. De Raadkamer nam de stelling over van het Openbaar Ministerie volgens dewelke verduisteringen gepleegd vóór de staat van staking van betaling niet kunnen vervolgd worden op basis van art. 577/2.

We hebben de tekst betreffende dit punt willen aanhalen omdat hij kenschetsend is:

« Overwegende dat voor deze van bedrieglijke » bankbreuk de verduisteringen die beklagde ten » laste worden gelegd wel blijken de failliet voor gevolg » te hebben gehad, maar art. 577/2 HWB. bestraft de » gefailleerde die in staat van failliet een gedeelte van » zijn actief verduisterd of verborgen heeft. Dat de » voorwaarde « in staat van failliet » (in rechte of in » feite) niet verwezenlijkt was in de jaren 1951-52 » (Antwerpen: 14-11-1956).

Er stelt zich een bijkomend probleem: in hoeverre is de Raadkamer en later de Kamer van in Beschuldigingstelling haar bevoegdheid te buiten gegaan? Ze

hebben zoals wij het verder zullen zien impliciet een datum van staking van betaling bepaald daar waar deze beslissing in de uitsluitende bevoegdheid ligt van de rechter ten gronde. Maar vooraleer we daarop ingaan moeten we eerst de strafbaarheid onderzoeken van verduistering of van het verbergen van activa gepleegd vóór de failliet.

* * *

I. Voorwaarden der toepassing van art. 577/2.

De tekst zelf van art. 577/2 geeft volgende toepassingsvoorwaarden aan :

a) de verdachte moet een gefailleerd koopman zijn ;
b) een gedeelte der activa moet verduisterd of verborgen zijn. (We zullen verder enkel handelen over verduisteringen; het verbergen van activa is een onderscheiden misdrijf).

Geen enkele andere voorwaarde wordt door de wet bepaald. En we vinden hier geen enkele aanduiding betreffende de periode waarin deze verduisteringen gepleegd moeten zijn om in aanmerking te komen. De tekst is zeer algemeen en dit in overeenstemming met de voorbereidende werken. De bedoeling van de wetgever was : de termen breed en algemeen te laten om zoveel mogelijk gevallen van bedrog vervolgbaar te stellen.

« Par la généralité de ces expressions, le par. 2 de » l'art. 577 atteindra toutes les fraudes dont trop » souvent les commerçants faillis donnent l'exemple. » (Rap. Comm. Chambre des Représentants) — gecit. in : Maertens : Commentaire sur la loi de 1851 sur les faillites, les banqueroutes et sursis.

« La loi en définissant ce crime et en employant des » termes très larges comprenant tous les cas où le » failli a frauduleusement soit distrait soit dissimulé » une partie de son actif..... »

« Le nouvel article (577/2) moins sévère en plusieurs » parts que l'ancien code, atteint par la généralité de » ces dispositions, les cas qui pourraient demeurer » impunis. » (op. cit. : nr. 455)

Twijfel is dus uitgesloten ; de wetgever heeft opzettelijk brede en algemene termen gebruikt om zoveel mogelijk gevallen vervolgbaar te stellen.

Bij zelfs oppervlakkige analyse der andere wetsbepalingen betreffende de bankbreuk vinden we nog steun voor onze stelling volgens dewelke feiten gepleegd vóór de staat van failliet eveneens onder toepassing vallen van art. 577/2.

We hoeven niet ver te zoeken.

— Art. 577/1 (een der andere gevallen van bedrieglijke bankbreuk) :

« Indien hij zijn boeken deed verdwijnen, of indien » hij de inhoud ervan bedreiglijk uitgenomen, uitge- » vaagd of vervalst heeft ».

Zo we een even beperkende interpretatie aan dit lid van het artikel geven, zal het praktisch nooit kunnen toegepast worden, aangezien de hierin vermelde daden logischerwijze de failliet voorafgaan. Hierover bestaat in de rechtspraak om zo te zeggen geen onenigheid.

Art. 578 handelt over de medeplichtigheid aan bedrieglijke bankbreuk :

« Worden medeplichtig verklaard aan bedrieglijke » bankbreuk, zij die..... tot de feiten, vermeld in vorig » artikel, hebben aangezet..... en zij die met hun weten, » den schuldige aan bankbreuk geholpen hebben in de » handelingen welke zijn bankbreuk voorbereid of » vergemakkelijkt of wel in die welke ze voortdooit » hebben. »

Er wordt hier geen uitzondering gemaakt voor art.

577/2 en voor zover wij weten grijpt de « voorbereiding » tot een daad toch plaats vóór deze daad.

Art. 573 en 574 werden in volstrekt dezelfde termen opgesteld als art. 577.

Het hoeft geen betoog dat beide geciteerde artikelen betreffende de eenvoudige bankbreuk toegepast worden op daden gesteld vóór de in faillietverklaring of vóór de feitelijke staat van staking van betaling. (Zie desbetreffende rechtsleer en een zeer uitgebreide rechtspraak).

Waarom zou er een verschil bestaan, wat betreft het ogenblik waarop de vervolgbare daden gepleegd werden, in geval van eenvoudige en bedrieglijke bankbreuk ? Het bestaan van een criterium ter verantwoording van een verschil in toepassingsgebied « in tempore » werd bij ons weten nooit bewezen.

Ons inziens moeten de wetsbepalingen van Titel II van de wet van 18 April 1851 op de faillissementen, de bankbreuken en het uitstel van betaling, als een geheel beschouwd worden, als dusdanig geïnterpreteerd worden en met elkaar in verband worden gebracht.

Rechtsleer en rechtspraak zijn niet heel rijk aan uitspraken ter staving onzer stelling. We citeren deze die we gevonden hebben :

« Les faits de fraude, d'imprudence ou de négligence commis par le failli après la faillite ne sont ni moins répréhensibles ni moins préjudiciables que ceux commis avant et qui auraient eu pour objet de les préparer.

L'antériorité de l'acte est donc indifférente, à moins de disposition expresse de la loi. » (Pandectes Belges : Banqueroute n° 165 - twee geciteerde vonnissen.)

De auteurs schijnen het vanzelfsprekend te vinden dat de feiten vóór de failliet gepleegd ook vervolgbaar zijn.

— « Les faits qui constituent la banqueroute frauduleuse peuvent précéder ou suivre le jugement déclaratif de la faillite attendu que la loi ne fait aucune distinction. » (Beltjens : Enc. du Droit Comm. Belge III artikel 577 ; idem : Namur : Cod. de Comm. Rev. III n° 2078 ; Beving et Renouard : Traité des Faill. n° 852.)

« L'action publique et l'action civile du délit de banqueroute simple et de banqueroute frauduleuse se prescrivent suivant les règles générales par trois et dix ans.

Quand le fait constitutif de l'infraction est postérieur à la cessation de paiement c'est le jour où il a été commis qui forme le point de départ du délai de prescription. En effet, dès ce moment les éléments de la banqueroute sont réunis : qualité de commerçant, état de faillite, fait infractionnel. (Nijpels et Servais : art. 489 n° 19).

Quand le fait est antérieur à l'état de faillite le délai de prescription ne commence à courir qu'au jour de la cessation de paiements déterminé par le juge repressif car, tant que le commerçant n'a pas cessé ses paiements, il n'est pas susceptible d'être déclaré en faillite et les éléments de l'infraction ne sont donc pas réunis. (Répert. Prat. Dr. Belge. : verbo Faillite et Banqueroute ; Nijpels en Servais, art. n° 19 ; Brux. 18 Mai 1912 - P. P. 1913 - 5 ; Rev. Dr. Pen. 592 ; Cass. 25 juin 1928, Rev. Dr. Pén. 848.)

Hieruit kunnen we afleiden dat de staat van failliet wel moet bestaan aangezien deze een der elementen uitmaakt opdat er inbreuk zou bestaan op artikel 577/2 maar niet dat deze staat moet bestaan op het ogenblik van het plegen der feiten.

Maar daarmee hebben we niet gezegd dat elke verduistering gepleegd vóór de staat van failliet in aanmerking kan genomen worden. We moeten hier even-

eens in het kader blijven van titel II der wet van 1851 en enkel deze verduisteringen weerhouden die in rechtstreeks verband staan met de staat van failliet.

In het geval dat wij in het begin van deze bijdrage citeerden was dit verband flagrant. Het werd door de beslissing van de raadkamer toegegeven.

Toch rijst er nog een vraag: volstaat het dat er een rechtstreeks materieel verband ontdekt wordt tussen de verduisteringen en de daaropvolgende staat van failliet? Moet er niet eveneens een subjectieve intentionele band kunnen gelegd worden tussen deze daden en de staat van failliet? Moet dus de gefailleerde handelaar de vermelde daden gepleegd hebben in het vooruitzicht van de failliet?

Over dit punt spreekt de wetgever zich evenmin uit. Volgens de algemene principes van het strafrecht menen wij dat er hier geen speciale intentie vereist wordt. Het gewoon algemeen inzicht afleidbaar niet uit uitgedrukte subjectieve gezindheden maar wel vermoed uit de aanwezigheid van de objectieve elementen, welke de materialiteit van de inbreuk uitmaken, volstaat om de toepassing toe te laten van artikel 577/2.

Wij menen hier te kunnen besluiten: artikel 577/2 is toepasselijk op daden gepleegd vóór de staat van failliet voor zover er een onbetwifelbaar rechtsstreeks verband bestaat tussen de verduisteringen en de staat van failliet.

II — Beperkte Bevoegdheid van de Raadkamer.

In hoeverre ging de Raadkamer en later de Kamer van Inbeschuldigingstelling haar bevoegdheid te buiten daar waar ze de staat van staking van betaling bepaalden?

Een feit staat vast, de Correctionele Rechtbank is niet gebonden door de beslissing van de Rechtbank van Koophandel wanneer deze het ogenblik van de staking

van betaling vastlegt. Eenstemmigheid bestaat hierover. Iedere rechtsmacht bepaalt voor haar het ogenblik van deze staat van failliet.

De Raadkamer heeft in ieder geval niet na te gaan of alle juridische elementen welke de bedriegelijke bankbreuk uitmaken aanwezig zijn. Het is voldoende dat de Raadkamer beslist of de materiële elementen dezer inbreuk bestaan.

De staat van failliet is een der juridische elementen die dus vallen onder de bevoegdheid van de rechter ten gronde.

« Une chambre de conseil statuant par application de l'art. 190 du C. Instr. Cr. à la différence de la juridiction de jugement, ne doit pas constater tous les éléments juridiques de l'infraction punissable. Un arrêt de la Cour de Cassation (20 sept. 1937 - Pas. I-237) a même précisé que la chambre du conseil peut se borner, sans constater tous les éléments juridiques de l'infraction punissable, à relever les faits matériels sur lesquels l'inculpé sera appelé à se défendre devant la juridiction indiquée par elle; sauf à cette juridiction de jugement à vérifier et à constater contradictoirement si les faits réunissent les éléments de l'infraction punissable et s'ils sont prescrits. » (Nouvelles: Proc. Pén. I i n° 309.)

Ons inziens heeft de Raadkamer het ogenblik der staking van betaling niet te bepalen. Het is een juridisch element van de inbreuk en valt onder de uitsluitende bevoegdheid van de rechter ten gronde.

Dus zelfs wanneer de Raadkamer, zoals in casu er van overtuigd is dat artikel 577/2 enkel van toepassing is op feiten gepleegd wanneer de staat van failliet aanwezig is, toch had zij geen recht de betichting van bedriegelijke bankbreuk af te wijzen omdat deze staat van failliet niet scheen te bestaan op het ogenblik der feiten.

P. DELEU,
Advocaat te Antwerpen.

RECHTSPRAAK

HOF VAN CASSATIE.

1e Kamer — 19 april 1956.

Eerste Voorzitter: M. Wouters.

Raadsheer-Verslaggever: M. Bareel.

Procureur Generaal: M. Hayoit de Termicourt.

Advocaat: Mr Van Rijn.

Sociaal recht. — Kindertoelagen voor werkgevers en niet-loontrekkenden. — Bevoegdheid van de Koning tot het bepalen van burgerlijke sancties.

In tegenstelling met de door K.B. van 19 december 1939 gecoördineerde wetten, waarbij de kindertoelagen voor loonarbeiders in bijzonderheden geregeld zijn, is de wet van 10 juni 1937 tot uitbreiding van de kindertoelagen tot de werkgevers en tot de niet-loontrekkenden, een kaderwet die beginselen vastlegt en waarbij naar luid van art. 9, lid 1, aan de Koning de macht is verleend op voordracht van de in Raad vergaderde Ministers en met inachtneming van de in het laatste lid voorgeschreven maatregelen vast te stellen om onder billijke voorwaarden het bij bedoelde wet ingevoerde stelsel voor kindertoelagen te regelen.

Uit deze tekst evenals uit de woordingsgeschiedenis

blijkt dat de wetgever de Koning met de bijzonder complexe opdracht heeft willen belasten het bij de wet ingevoerde stelsel voor kindertoelagen in te richten en hem te dien einde ruime machten heeft verleend.

Zo de wet van 10 juni 1937, na de Koning gelast te hebben « de nodige maatregelen » vast te stellen, aanstipt dat de Koning zelfs strafbepalingen mag voorzien, kan deze bepaalde aanduiding evenwel de betekenis niet imperken van de woorden « de nodige maatregelen », noch de burgerlijke sancties uitsluiten, zoals bijdrageverhogingen of vergoedingen in geval van vertraging in het betalen van verschuldigde bijdragen.

V.Z.W. « Caisse Mutuelle Liégeoise d'Allocations familiales pour employeurs et non salariés » t/ Maesen.

Gelet op het bestreden vonnis, op 27 oktober 1953 in hoger beroep gewezen door de rechtbank van eerste aanleg te Verviers;

Over het enig middel, schending van de artikelen 9 van de wet van 10 juni 1937, tot uitbreiding van de kindertoelagen tot de werkgevers en tot de niet-loontrekkenden, 197, 198 en 199 van het organiek koninklijk besluit door die wet voorzien, de eerste twee

artikelen respectievelijk gewijzigd bij de artikelen 8 en 9 van het besluit van de Regent van 30 maart 1948, 67, 97 en 107 van de Grondwet, en, voor zoveel als nodig, 1153, 1907 (wet van 27 juli 1934, artikel 1), en 1907ter (koninklijk besluit van 18 maart 1935, artikel 3) van het Burgerlijk Wetboek,

doordat het bestreden vonnis, ofschoon de wanbetaling, binnen de wettelijke tijdruimte, van de door verweerder verschuldigde bijdragen, vaststaand verklaard, geweigerd heeft aan aanlegster haar vordering toe te wijzen welke strekte tot betaling van de vergoedingen en verhogingen voor dergelijk geval voorgeschreven bij artikel 198 van het organiek koninklijk besluit, om de reden dat « die geldelijke strafmaatregelen, welke zeer hoog zijn en buiten het gemeen recht vallen, niet met de wet van 1937 zouden stroken »... noch... « zouden overeenkomen met de geest van die wet, welke een billijke regeling beoogt van het stelsel der kindertoelagen voor niet-loontrekkenden », dat het bedrag der verhogingen en het cumuleren ervan « kennelijk woekerachtig en met het Burgerlijk Wetboek in strijd zouden zijn en de billijkheid zwaar zouden krenken » en dat « de argumenten (door aanlegster hieruit afgeleid dat die geldelijke strafmaatregelen een nuttige bestemming hebben en een ernstige bedreiging vormen) op geen wettelijke grondslag zouden rusten en de bovenhand niet zouden kunnen behalen op de billijkheidsoverwegingen, geëist door de wet van 1937 zelf »;

dan wanneer, al mag de uitvoerende macht in de vervulling van de haar bij artikel 67 der Grondwet gegeven opdracht de draagwijdte der wet noch uitbreiden, noch inperken, het daarentegen bij haar berust uit het principe der wet en uit haar algemene economie de gevolgtrekkingen af te leiden welke, volgens de geest die bij haar aanneming voorgezeten heeft en volgens het beoogde doel, er van nature uit voortvloeien, en dat de rechters over de grond ter wille van het in acht nemen zowel van deze regel als van artikel 9 van de kaderwet van 10 juni 1937, artikel 198 van het organiek koninklijk besluit dienden toe te passen als « een bepaling welke nodig is om het stelsel der kindertoelagen dat bij gemelde wet ingevoerd is billijk te regelen » en welke beantwoordt aan de dubbele gebiedende noodzakelijkheid het financieel evenwicht van het stelsel en de geringheid der bijdragen te verzekeren; doordat, waar het willekeurig in de plaats van die criteria, die overeenkomen zowel met de wil van de wetgever als met het begrip der « billijkheid » beoordeeld volgens het door hem nagestreefde doel van algemeen nut, de in de boven aangehaalde redenen opgegeven criteria stelt, en waar het daarin de rechtvaardiging zoekt van een beweerd gebrek aan overeenkomstigheid van het koninklijk besluit met de wet waarin de rechter de machtiging vond om op verweerder de strafmaatregelen, ingevoerd bij art. 198 van het door aanlegster ingeroepen koninklijk besluit, niet toe te passen, het bestreden vonnis de wetsbepalingen, in het middel aangeduid, geschonden heeft:

Overwegende dat, in tegenstelling met de door koninklijk besluit van 19 december 1939 samengevatte wetten, waarbij de materie der kindertoelagen voor loonarbeiders in de bijzonderheden geregeld is, de wet van 10 juni 1937, tot uitbreiding van de kindertoelagen tot de werkgevers en tot de niet-loontrekkenden, een kaderwet is, die beginselen vastlegt en waarbij, naar luid van artikel 9, lid 1, aan de Koning de macht is verleend, op de voordracht van de in Raad vergaderde ministers en mits inachtneming van de maatregelen in het laatste lid voorgeschreven, al de nodige maatregelen vast te stellen om onder billijke voorwaarden

het bij bewuste wet ingevoerd stelsel voor kindertoelagen te regelen;

Overwegende dat uit deze tekst, evenals uit de voorbereidende werkzaamheden, blijkt dat de wetgever de Koning met de bijzonder complexe opdracht heeft willen belasten het door de wet ingevoerd stelsel voor kindertoelagen in te richten en hem ten dien einde ruime machten verleend heeft;

Overwegende dat het bestreden vonnis desniettemin beslist dat artikel 198 van het koninklijk besluit van 22 december 1938, gewijzigd bij artikel 9 van het besluit van de Regent van 30 maart 1948, welke bepaling op artikel 9 van de wet van 10 juni 1937 gesteund is, de aan de Koning verleende machten te buiten gaat om de reden dat, al machtigt dit artikel de Koning strafmaatregelen in te voeren, het hem niet de macht verleent burgerlijke geldstraffen in te voeren, en minder nog burgerlijke sancties die niet overeen te brengen zijn met de door de wetgever gewilde « billijke regeling »;

Overwegende enerzijds, dat zo de wet van 10 juni 1937, na de Koning gelast te hebben « de nodige maatregelen » vast te stellen, aanstipt dat de Koning zelfs strafbepalingen mag voorzien, deze bepaalde aanduiding evenwel de bekentenis niet kan inperken van de woorden « de nodige maatregelen » noch er de burgerlijke sancties kan uitsluiten, zoals bijdrageverhogingen of vergoedingen in geval van vertraging in het betalen van verschuldigde bijdragen;

Overwegende anderzijds, dat de burgerlijke sancties, bij voormeld artikel 198 ingevoerd, soortgelijke zijn als die welke de wetgever zelf ingericht heeft bij artikel 97 van de samengevatte wetten betreffende de kindertoelagen voor loonarbeiders; dat het bestreden vonnis derhalve zonder gronden aanvoert dat die sancties indruisen tegen de billijkheid, zoals de wetgever deze gewild heeft;

Waaruit volgt dat het bestreden vonnis de in het middel aangeduide bepalingen geschonden heeft;

Om die redenen,

Verbreekt het bestreden vonnis;

Beveelt dat melding van onderhavig arrest zal gemaakt worden op de kant van de vernietigde beslissing;

Veroordeelt verweerder tot de kosten.

Verwijst de zaak naar de rechtbank van eerste aanleg te Luik, in hoger beroep uitspraak doende.

HOF VAN CASSATIE.

1e Kamer — 26 april 1956.

Voorzitter: M. Sohier.

Raadshoor-Verlaggever: M. Anciaux Henry de Faveaux.

Advocaat-Generaal: M. Delange.

Advocaten: Mrs Van Rijn en Simont.

Handelshuur. — Herziening van de huur. — Art. 35, lid 3, van de wet van 30 april 1951 stelt geen tijdsbepaling vast voor de ontvankelijkheid van de aldaar bedoelde vordering.

Artikel 35, lid 3 van de wet van 30 april 1951 dat betrekking heeft op de huurovereenkomsten, die liepen bij de inwerkingtreding van die wet, heeft ten doel de partijen in staat te stellen de aanvankelijk overeengekomen huur op een normaal bedrag te laten brengen door hen voor deze eerste vordering tot herziening te ontslaan van het bewijs van de

voorwaarden en van de nakoming van de bij artikel 6 voor de latere herziening bepaalde termijn.

Al bepaalt art. 35, lid 3, dat die eerste herziening van de huur kan worden gevorderd «met ingang van het verstrijken van de driejarige termijn», die loopt bij de inwerkingtreding van de wet, stelt het evenwel geen tijdsbepaling vast voor de ontvankelijkheid van zodanige vordering.

N.V. Galeries Werenne t/ Werenne, echtgenote Piret en cs.

Gelet op het bestreden vonnis, op 26 april 1955 in hoger beroep gewezen door de Rechtbank van eerste aanleg te Namen;

Over het enig middel, schending van de artikelen 97 van de Grondwet, 3, 6, 35, inzonderheid 1ste en 3de lid, van de wet van 30 april 1951 op de handelshuurovereenkomsten met het oog op de bescherming van het handelsfonds, gewijzigd bij de wetten van 22 en 24 december 1951 en 29 juni 1955, 1319, 1321 en 1322 van het B.W.,

doordat het bestreden vonnis op grond van de enkele overweging «dat de wetgever geen grens zou gesteld hebben voor de uitoefening van het exceptioneel recht van herziening dat door de overgangsbepalingen van de wet op de handelshuurovereenkomsten georganiseerd is», beslist, dat de eis tot herziening van de huur van een handelshuurovereenkomst nog geldig kan ingesteld worden op basis van voormeld artikel 35, lid 3, van de wet van 30 april 1951 meer dan drie jaar na het verstrijken van de driejarige termijn welke bij de inwerkingtreding van bewuste wet liep,

dan wanneer de overgangsbepaling, welke ter zake is toegepast geworden, in de perken van het door de wetgever nagestreefde doel beperkend moet worden uitgelegd, zowel om reden van haar eigen karakter als om te vermijden dat de definitieve bepalingen van dezelfde wet (artikel 35, lid 3, en artikel 6 van de wet van 30 april 1951) hun zin zouden verliezen,

dan wanneer het tijdstip dat de wetgever bepaald heeft voor het uitoefenen van het exceptioneel recht van herziening, dat door de overgangsbepalingen van de wet op de handelshuurovereenkomsten georganiseerd is, ten genoegte van recht blijkt uit de verdeling van de handelshuurovereenkomsten in driejarige termijnen, welke verdeling juist aan het recht van herziening van de huur ten grondslag ligt (artikelen 3, 6 en 36, lid 3, van de wet van 30 april 1951),

dan wanneer de verhuurders, door herziening van de huur niet te vragen gedurende de tweede driejarige termijn vanaf 20 mei 1951, zonder dat dubbelzinnigheid mogelijk is te kennen gegeven hebben dat zij de op 20 mei 1951 ontvangen huurprijs beschouwden als een normale huurprijs, die als zodanig niet meer kan worden herzien dan op de voorwaarden in voormeld artikel 6 bepaald,

dan wanneer de rechter over de grond op elk van de onderdelen van dat middel, welke door aanlegster reeds als onderscheiden middelen aangevoerd werden in de conclusies die in haar naam vóór hem regelmatig genomen werden, geen antwoord verstrekt heeft, overeenkomstig de verplichting hem opgelegd naar luid van artikel 97 van de Grondwet :

Overwegende dat blijkens het bestreden vonnis en de regelmatig aan het Hof voorgelegde stukken, de door verweerders ingestelde vordering, bij toepassing van artikel 35, lid 3, van de afdeling van het B.W. betreffende de bijzondere regelen voor de handelshuurovereenkomsten, strekt tot herziening van de huur van een tot koophandel bestemd onroerend goed

waarvan aanlegster huurster is uit kracht van een huurcontract dat op 1 augustus 1939 voor een termijn van dertig jaren ingegaan is;

Overwegende dat aanlegster de ontvankelijkheid van die vordering betwist, daar de vordering tot herziening van de huur pas op 31 augustus 1954 is ingediend geworden, dit is na het verstrijken van de driejarige termijn welke gevolgd is op de driejarige termijn die bij de inwerkingtreding van de wet van 30 april 1951 liep;

Overwegende dat het bestreden vonnis, met bevestiging van de beslissing van de eerste rechter de vordering ontvankelijk verklaard en een expertise gelast heeft ten einde de normale huurwaarde van het door aanlegster gebruikt onroerend goed te ramen;

Overwegende dat voormeld artikel 35, lid 3, betrekking heeft op de huurovereenkomsten welke bij de inwerkingtreding van de wet van 30 april 1951 liepen, en tot doel heeft de partijen in staat te stellen de aanvankelijk overeengekomen huur op een normaal bedrag te laten brengen, door hen voor deze eerste vordering tot herziening te ontslaan van het bewijs van de voorwaarden en van de nakoming van de termijn, bij artikel 6 voor de latere herzieningen bepaald;

Overwegende dat, al zegt artikel 35, lid 3, dat die eerste herziening van de huur gevorderd kan worden «met ingang van het verstrijken van de driejarige termijn» welke loopt bij de inwerkingtreding van voormelde wet, het evenwel geen tijdsbepaling vaststelt voor de ontvankelijkheid van zodanige vordering;

Overwegende dat in het stilzwijgen der wet niet kan voorzien worden onder het voorwendsel dat het een strikt uit te leggen overgangsbepaling geldt, en dat de wet voor de vorderingen tot herziening van de huur op de verdeling van de huren in driejarige termijnen gesteund is; dat immers enerzijds de beperkte uitlegging van artikel 35, lid 3, niet noodzakelijk in zich sluit dat toepassing ervan in de tijd beperkt is en, anderzijds, artikel 6 onderstelt dat de huur, in aanpassing waarvan het voorziet bij nieuwe omstandigheden waardoor de huurwaarde van het verhuurd onroerend goed met ten minste 15 t.h. verhoogd of verlaagd is, een normale huur is, hetzij wijl zij na de datum van inwerkingtreding der wet vrijelijk is vastgesteld geworden, hetzij wijl zij door de eerste herziening, voor de alstoen lopende huren bepaald, op een normaal bedrag is gebracht geworden;

Dat de eerste twee onderdelen van het middel naar recht falen;

Overwegende dat, waar het laat gelden dat verweerders, wijl zij de herziening van de huur niet gevorderd hebben gedurende de driejarige termijn die gevolgd is op de bij de inwerkingtreding der wet lopende driejarige termijn, aangenomen hebben, dat de door hen uit kracht van de overeenkomst gebeurde huur normaal was, het middel zich beroept op een vermoeden dat in de wet niet is vastgelegd, en in feite aan verweerders een verzaking toeschrijft die in de bestreden beslissing geen staving vindt;

Dat het derde onderdeel van het middel niet kan aangenomen worden;

Overwegende dat, aangezien het bestreden vonnis door de in het middel herhaalde overweging de conclusies van aanlegster passend beantwoord en het dispositief gerechtvaardigd had, het niet meer behoefde de argumenten te behandelen welke aanlegster tot steun van haar stelling voorbrengt;

Dat het laatste onderdeel van het middel in feite niet opgaat;

Om deze redenen,

Verwerpt de voorziening en veroordeelt aanlegster tot de kosten.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL.

10e Kamer — 30 januari 1957.

Voorzitter : M. Ooms.

Reedsheren : M.M. Pecher en Michielsens.

Advocaat-Generaal : M. Van den Brande de Reeth.

Advocaten : Mrs Van Alsenoy en Buyck.

Rechtsvordering. — Tenuitvoerlegging van verstek-vonnissen. (Art. 156 Rv). — Bewijs van tenuitvoerlegging binnen het jaar.

De bewijslast, dat een verstek-vonnissen binnen het jaar is ten uitvoer gelegd, rust op de partij, die de uitvoering vervolgt (art. 156 Rv.)

Het is niet voldoende het bewijs te leveren van een proces-verbaal van niet-bevinding binnen voormeld jaar ; de partij, die de uitvoering vervolgt, moet daarenboven de inhoud van het proces-verbaal bewijzen om aan de Hoven en Rechtbanken de gelegenheid te geven na te gaan of de uitvoering ervan regelmatig is geschied, namelijk de voorschriften van de artt. 583 e.v. Rv. zijn nageleefd.

Deze zienswijze steunt op de beschouwing, dat de in art. 156 Rv. bedoelde maatregel een ernstige akte van tenuitvoerlegging uitmaakt, waarbij verweerder verwittigd wordt, dat eiser de bedoeling heeft gebruik te maken van de door hem verkregen beslissing.

Van den Broeck t/ N.V. Banque de Crédit Général.

Gezien in behoorlijke vorm voorgelegd het vonnis waartegen beroep op 24 juni 1955 uitgesproken door de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, alsook de beroepsakte van 4 augustus 1955;

Overwegende dat het beroep in de wettelijke voorschriften van tijd en vorm ingediend werd;

Overwegende dat de eis, ten verzoeken van Van den Broeck Bertha, huidige appellante, door exploit van 22 december 1954 ingeleid, ertoe strekt :

1°) te horen zeggen dat de N.V. Banque de Crédit Général, zonder titel is om enige uitvoeringen tegen haar te vervolgen, minstens dat het vonnis van 3 april 1945 waarvan de uitvoering vervolgd wordt, nietig en vervallen is,

2°) te horen zeggen voor recht dat de betekening met bevel tot betaling van 12 januari 1954 en het proces-verbaal van inbeslagneming bij uitvoering van 29 november 1954 nietig zijn,

3°) dienvolgens verbod te horen opleggen tot de verkoop of verdere uitvoeringen te doen overgaan op straffe van schadevergoeding,

4°) verweester te horen veroordelen tot betaling van 5.000 fr. ten titel van schadevergoeding voor de reeds geleden schade;

Overwegende dat het vaststaat dat huidige appellante veroordeeld werd door het vonnis bij verstek op 3 april 1945 uitgesproken door de Rechtbank van Koophandel te Brussel om sommen aan de Banque de Crédit Général te betalen wegens de aankoop op krediet van een radiotoestel;

Dat op 19 mei 1945 een proces-verbaal van niet-bevinding opgesteld werd, welk zoek is geraakt en dus niet meer voorgelegd wordt;

Overwegende dat Van den Broeck Bertha in die tijd Antwerpen verliet, en op het vluchtelingenregister ingeschreven werd;

Dat negen jaar later de Banque de Crédit Général bij exploit van 12 januari 1954, het bedoeld vonnis van 3 april 1945 deed betekenen met bevel tot betaling, en op 29 november 1954 tot inbeslagneming bij uitvoering ten laste van appellante deed overgaan.

Overwegende dat appellante de beschikking van artikel 156 van het Wetboek van Burgerlijke rechtspleging (art. 8 van K.B. N° 300, van 30 maart 1936) inroept, luidens hetwelk alle vonnissen bij verstek gewezen tegen een partij die als in het huidig geval geen pleitbezorger heeft gesteld, ten uitvoer zullen gelegd worden binnen het jaar tijdens hetwelk zij werden verkregen, zoniet zij als vervallen zullen beschouwd worden;

Dat appellante beweert dat het vonnis van 3 april 1945 binnen het jaar niet uitgevoerd geworden is, zodat het vervallen is;

Overwegende dat in strijd met de mening van de eerste rechter de bewijslast van de regelmatigheid der procedure op de partij valt die de uitvoering vervolgt;

Overwegende dat geïntimeerde zich op het proces-verbaal van niet-bevinding van 19 mei 1945 steunt, om te beweren met de eerste rechter dat het verstek-vonnissen van 3 april 1945 werkelijk uitgevoerd werd, en dus definitief is geworden;

Dat geïntimeerde ter staving van haar bewering doet gelden dat, niettegenstaande de verdwijning van het stuk, het bestaan van dit proces-verbaal van 19 mei 1945 bewezen wordt door, enerzijds, de inschrijving ervan in het repertorium gehouden door deurwaarder R. Vyt onder datum van 19 mei 1945 en anderzijds, het attest van de ontvanger Dochy, die verklaart vermelde akte geregistreerd te hebben ten kantore der deurwaardersakten op 22 mei 1945;

Overwegende dat, indien het bestaan van dit proces-verbaal niet kan betwist worden, geïntimeerde, niettemin in gebreke blijft de inhoud ervan te bewijzen, dat de inhoud van deze akte onontbeerlijk moet gekend zijn om aan de Hoven en Rechtbanken de gelegenheid te geven na te gaan of de uitvoering ervan regelmatig geschiedde, en namelijk of de voorschriften door artikel 583 en volgende van hetzelfde wetboek vereist, nageleefd werden,

Dat deze zienswijze op de beschouwing steunt, dat de maatregel in artikel 156 voorzien een ernstige akte van uitvoering uitmaakt, waarbij verweerder verwittigd is dat eiser tot doel heeft gebruik te maken van de beslissing die hij bekomen heeft (Braas, boekdeel II blz. 592, nota I):

Overwegende dat, wat de schadevergoeding betreft, de door appellante gevorderde som van 1.000 frank dient herleid te worden.

Om deze redenen :

Het Hof,

Gezien artikel 24 der wet van 15-6-35;

Gehoord in zijn eensluidend advies, in openbare zitting gegeven, de heer Advocaat-Generaal Baron van den Branden de Reeth;

Ontvangt het beroep;

Doet het bestreden vonnis teniet,

Wijzigende;

1°) zegt voor recht dat het vonnis van 3 april 1945,

waarvan geïntimeerde de uitvoering vervolgt, vervallen is ;

2°) dienvolgens zegt voor recht dat de betekening met bevel tot betaling van 12 januari 1954 en het proces-verbaal van inbeslagneming bij uitvoering van 29 november 1954 van deurwaarder De Laet eveneens nietig zijn en als onbestaande moeten worden beschouwd ;

3°) dienvolgens legt verbod op om te doen overgaan tot de verkoping en verdere uitvoeringen te vervolgen en zulks op straffe van de schade welke appellante daardoor zou lijden te vergoeden ;

4°) en voor de schade reeds door appellante geleden veroordeelt geïntimeerde om aan appellante te betalen de som van duizend frank met de gerechtelijke intresten ;

Veroordeelt geïntimeerde tot de kosten van beide aanleggen.

HOF VAN BEROEP TE LUIK

5 januari 1952

Voorzitter : M. Verreydt.

Raadsheren : M.M. Albert en Goffinet.

Advocaat-Generaal : M. Kellens.

Advocaten : Mrs Van Berckel en Van Dessel.

Aansprakelijkheid van geneesheer. — Niet toepassen van anti-tetanusbehandeling.

Een geneesheer is slechts aansprakelijk, zo bewezen is, dat op het ogenblik van de verzorging van de gekwetste patiënt door de arts een anti-tetanus-behandeling normaal gesproken nodig was.

Cs. Vastmans t/ Dr. X.

Gezien in geregistreerde uitgifte het vonnis waartegen beroep, gevelde door de burgerlijke rechtbank van eerste aanleg te Tongeren dd. 30 juni 1950.

Gezien het regelmatig beroep der consoorten Vastmans in dato 19 juli 1950 ;

Overwegende dat Vastmans Theodoor, zoon en broer van beroepers, op 25 juni 1948 deelnam aan een rijwielkoers en een ongeval opliep ;

Overwegende dat hij zich op 26 juni bij beroepene aanbod en bij deze dokter zorgen ontving ;

Overwegende dat beroepene in het getuigschrift dat hij voor de verzekeringsmaatschappij opstelde, verklaarde :

« Vleeswonde op de buitenvlakte van de rechter » voorarm. De wonde is bevuild door straatvuil ».

Overwegende dat volgens beroepene de 2 juli zijn cliënt, hem een nieuw bezoek bracht, dat zijn wonde bijna genezen was, doch dat — altijd volgens dokter X — hij 's anderendaags 3 juli bij hem terug kwam en « typische symptomen van tetanos vertoonde = stijfheid van de spieren van de rechter schoudergordel, » van de nekspieren en van de rechter kaakspieren » ;

dat hij, op dat ogenblik zag « bij nader toezicht ook » nog een wonde op de boven- en buitenvlakte van de » rechter schouder, die nu droog was en ongeveer » genezen was zoals ook de wonde op de voorarm » ;

Overwegende dat Vastmans, op 5 juli, tengevolge van tetanus overleed te Genk, in 't St-Jans Ziekenhuis, en dat de oorzaak zijner dood door beroepene niet betwist wordt ;

Overwegende dat beroepers — oorspronkelijke aanleggers — beroepene dagvaardden in schadevergoeding, beweerende dat hij zwaar te kort kwam aan zijn plichten van geneesheer, namelijk met, in die bijzondere omstandigheden, aan zijn patiënt geen antitetanus-inspuiting toegediend te hebben ; zware beroepsfout die, volgens hem, de dood van Vastmans als gevolg had ;

Overwegende dat met reden eerste rechter in het vonnis waarvan beroep, gezegd heeft dat aanleggers het bewijs dienen te leveren dat op het ogenblik der verzorging van het slachtoffer door zijn dokter een antitetanus-behandeling normaal gesproken nodig was, doch dat het voorbarig blijkt te zeggen dat aanleggers dat bewijs niet leveren ;

Overwegende inderdaad, dat partijen aan het gerecht een bepaald geval voorleggen en dat het bewijs, dat moet geleverd worden meer van medische aard is, vermits de voornaamste omstandigheden van huidige zaak gekend zijn ;

dat er dient opgelost te worden of in de omstandigheden in dewelke het slachtoffer zich bevonden heeft, zijn behandelende dokter hem al de geneesmiddelen, die de wetenschap voor dergelijke gevallen normaal voorschrijft, toegediend heeft ;

Overwegende dat meer bepaaldelijk, in huidig geval, het geldt te weten of een dokter die een persoon verzorgt voor een zware val en die zodanig getroffen is door de vuilnissen die in de wonde verblijven dat hij spontaan in een getuigschrift verklaart : « de wonde is bevuild met straatvuil » — straatvuil dat reeds 24 uur in contact met de bloedende wonde was — niet de plicht had een antitetanus-inspuiting te doen, na, wel begrepen alle voorzorgen genomen te hebben en tot alle nodige ondervragingen van de patiënt te zijn overgegaan ;

Overwegende dat deze vraag van te medische aard is om aan het Hof toe te laten er op te antwoorden zonder voorafgaandelijk zich desbetreffende al de gegevens van de wetenschap door bevoegde deskundigen te hebben doen uitleggen.

Om deze beweegredenen,

Het Hof,

Gelet op artikel 24 der wet van 15 juni 1935 ;

Alle andere besluiten van de hand wijzende :

Gehoord de Heer Substituut Procureur-Generaal Kellens, in zijn eensluidend advies ;

Zegt het beroep ontvankelijk ;

Het vonnis a quo verbeterende, en, alvorens ten gronde recht te doen,

Beveelt een deskundig onderzoek ;

Zegt dat drie deskundigen, na alle inlichtingen nuttig tot hun zending genomen te hebben, hun advies zullen geven op de volgende punten, het verslag dienen neergelegd te worden vóór 1 april 1952 :

1) Wanneer, volgens de huidige gegevens van de wetenschap dient een dokter een antitetanus-inspuiting aan een persoon, slachtoffer van een val, toe te dienen ?

2) Welke zijn de gevaren van dergelijke inspuitingen en de voorzorgen die dienen genomen te worden ?

3) Zijn de deskundigen van oordeel in de huidige staat der medische wetenschap dat Dr. X in de omstandigheden van plaats, tijd en feiten, zoals zij bekend zijn, tot plicht had een antitetanusinspuiting te doen, en bij ontstentenis hiervan te kort gekomen is aan zijn wetenschappelijke beroepsplichten ?

Zegt dat bij gebrek door partijen drie deskundigen aan te duiden, binnen de veertien dagen van tegenwoordig arrest, de heren :

1. Hoogleraar Moureau te Luik,
 2. Professor Brull te Luik,
 3. Professor Van Goidsenhoven te Leuven,
- zullen overgaan tot die zending.
Kosten voorbehouden.

NOOT. — Zie in dit nummer het bestreden vonnis van de Rechtbank van Tongeren d.d. 30 juni 1950. Verg. ook het arrest van het Militair gerechtshof te Brussel d.d. 16 juli 1956, R.W. 1956-1957, 83, met noot.

HOF VAN BEROEP TE GENT.

1e Kamer — 22 december 1955.

Eerste Voorzitter : M. Van Winkel.
Raadsheren : M.M. Axters en De Vreese.
Advocaat-Generaal : M. Vermeulen.
Advocaten : M.M. Snoeck en Maillet.

Beslissende eed. — Bevoegdheid van de rechter om eventueel de opgedragen eed te besnoeien of aan te vullen.

Zo het initiatief tot het opdragen van de beslissende eed uitsluitend aan partijen toekomt, heeft de rechter evenwel het ter zaken dienend en afdoend karakter van de eed in verband met de feiten van het geschil te beoordelen en mag dan ook uit de opgedragen eedformulering, overeenkomstig de onbetwiste bestanddelen van de zaak, bij middel van besnoeiing of aanvulling de dubbelzinnigheden weren, die het geweten van hem, aan wie de eed wordt opgedragen, zouden kunnen in verlegenheid brengen, zonder tot een nauwkeurige openbaring van de waarheid of tot een betere oplossing van het geschil bij te dragen.

Van Oudenhove t/ N.V. Société belge des Etablissements Jourde.

Gezien de stukken o.m. het vonnis tussen partijen op tegenspraak gewezen door de rechtbank van Koophandel te St-Niklaas op 11 januari 1955;

Overwegende dat appelland aan geïntimeerde, in de persoon van haar afgevaardigde beheerder, de beslissende eed oplegt omtrent de grondslagen van de eis;

Overwegende dat de geïntimeerde vennootschap tegenwerpt dat die eed haar als rechtspersoon niet kan opgedragen worden;

Overwegende dat de eedopdracht gericht is tot de afgevaardigde beheerder Jourde, als dusdanig in zake, een feit betreft dat deze afgevaardigde beheerder persoonlijk is en dat binnen de grenzen van zijn algemene bevoegdheid werd gesteld;

Overwegende dat geïntimeerde anderzijds doet opmerken wat de bewoording betreft waarin de eed wordt opgedragen;

1) dat er geen melding gemaakt wordt van de voorwaarden waarvan de eventuele overeenkomst afhankelijk werd gesteld;

2) dat het tweede lid van de eedformule de ontkenning omvat van een door haar bekend feit, wat haar in de onmogelijkheid stelt de eed te aanvaarden;

Overwegende dat geïntimeerde ook nog gewag maakt van de aanwezigheid, bij de besprekingen tussen partijen, van de heer Holweg, benevens de in de formule genoemde heer Rubbens;

Overwegende dat dit laatste punt zonder enig belang is; dat immers die aanwezigheid van de heer Holweg is toegegeven door appelland in zijn brief aan geïntimeerde d.d. 8 september 1951;

Overwegende wat de twee eerste punten aangaat, dat appelland in zijn derde en vierde besluiten voor het Hof uitdrukkelijk verklaart dat hij wel een onvoorwaardelijke verbintenis bedoelt, terwijl anderzijds uit de samenhang zelf van de eedformule volgt dat er in de aangehaalde uitvoer naar Duitsland enkel deze is die in het kader van de betwiste overeenkomst is geschied;

Overwegende dat, zo weliswaar het initiatief tot het opdragen van de beslissende eed uitsluitend aan de partijen toekomt, de rechter evenwel het dienend en afdoend karakter van de eed, in verband met de feiten van het geschil, heeft te beoordelen en dan ook uit de opgedragen eedformule, overeenkomstig de onbetwiste bestanddelen van de zaak, bij middel van besnoeiing of aanvulling de dubbelzinnigheden mag weren, die het geweten van hem aan wie de eed wordt opgedragen zouden in verlegenheid brengen zonder tot een nauwkeurige openbaring van de waarheid of een betere oplossing van het geschil bij te dragen;

Om deze redenen,

Het Hof,
Gelet op art. 24 van de wet van 15 juni 1935;

Ontvangt het hoger beroep en vooraleer ten gronde te beslissen;

Geeft akte aan appelland van zijn opdracht aan geïntimeerde in de persoon van haar afgevaardigde beheerder heer Robert Jourde van de volgende beslissende eed « Ik zweer dat ik jegens appelland Georges Van Oudenhove, in bijzijn van de heer Georges Rubbens, afgevaardigd zaakvoerder van de P.V.B.A. Flandria te Lokeren, niet de onvoorwaardelijke verbintenis heb aangegaan om hem een commissievergoeding uit te betalen op de waarde der door de N.V. Société Belge des Etablissements Jourde naar Duitsland uit te voeren goederen, met dien verstande dat deze uit te betalen commissievergoeding een procent kleiner zou zijn dan de commissievergoeding uitbetaald door de P.V.B.A. Flandria op de waarde der door deze laatste naar Duitsland uit te voeren goederen, en dat er door de N.V. Société Belge des Etablissements Jourde, in het kader van bovenvermelde onvoorwaardelijke verbintenis voor geen waarde van zeven miljoen frank of welkdanig ander bedrag naar Duitsland werd uitgevoerd, zo helpe mij God. »;

Beveelt dat geïntimeerde in de persoon van haar afgevaardigde beheerder de heer Robert Jourde, binnen de vijftien dagen na de betekening van het onderhavig arrest, hare beslissing omtrent deze eedopdracht zal laten kennen;

Stelt dat voor het afleggen van de eed, hetzij door de geïntimeerde, in de persoon van haar afgevaardigde beheerder heer Robert Jourde, zo de eed wordt aanvaard, hetzij door appelland zo de eed hem wordt teruggewezen op donderdag 23 februari 1956, ter gewone terechtzitting dezer kamer;

Om daarna te worden gehandeld als naar recht;
Kosten in opschorsing.

Abonneert U op Rechtskundig Weekblad

HOF VAN BEROEP TE GENT.

1e Kamer — 21 Juni 1956.

Eerste Voorzitter : M. Van Winckel.
Raadsheren : M.M. Axters en De Vreese.
Advocaat-Generaal : M. Vermeulen.
Advocaten : Mrs Snoeck en Maillet.

Beslissende eed. — Geen terugwijzing na aanvaarding van de opgedragen eed.

Wanneer een partij zich bereid heeft verklaard de haar opgedragen beslissende eed af te leggen, heeft zij de bevoegdheid verloren die eed nog terug te wijzen.

Van Oudenhove t/ N.V. Société belge des établissements Jourde.

Gezien het arrest door deze kamer verleend op 22 december 1955;

Overwegende dat in haar verzoekschrift van 3 februari 1956, van pleitbezorger aan pleitbezorger betekend op 4 derzelfder maand, geïntimeerde « uitdrukkelijk verklaart de eedopdracht in hoofde van haar afgevaardigd beheerder te aanvaarden zoals gesteld in voormeld arrest »;

Overwegende dat noch het verzoek van geïntimeerde aan het Hof om aan de heer Jourde die de Nederlandse taal niet machtig is, toe te laten de kwestieuze beslissende eed in het Frans af te leggen, noch de vraag om, wegens dringende buitenlandse zakenreizen van de heer Jourde, de datum voor het afleggen van die eed bepaald enkele weken te verschuiven het bindend karakter hebben ontzenuwd van de overeenkomst van voorwaardelijke dading, die door het aanvaarden van de opgedragen beslissende eed tussen partijen is tot stand gekomen;

Overwegende dat, door zich bereid te verklaren de haar opgedragen beslissende eed af te leggen, geïntimeerde — behoudens hier noch bewezen, noch zelfs beweerd geweld of bedrog — het vermogen verloren heeft om nog eigenhandig die eed terug te wijzen;

Overwegende dat geïntimeerde's betwistingen omtrent de bewoording van de eed die zij zou willen terugwijzen — bewoording die trouwens enkel de omkering kan zijn van de formule van de oorspronkelijke opgedragen eed ter aanpassing aan het standpunt van de tegenpartij omtrent het feit, waarover de eed wordt opgedragen — dan ook niet ontvankelijk zijn;

Overwegende dat waar geïntimeerde bij besluiten van 31 maart 1956 verklaard heeft dat zij de haar opgedragen beslissende eed niet meer wenst af te leggen, terwijl, zoals hierboven uiteengezet, zij door haar vroegere aanvaarding van die eed het recht verbeurd heeft om hem terug te wijzen, haar houding enkel als weigering van de eed kan worden aangezien en zij dus ook, naar luid van art. 1361 B.W. in het ongelijk dient gesteld te worden :

Om deze redenen,

Het Hof,
gelet op art. 24 van de wet van 15 juni 1935;
alle verdere of strijdige besluiten verwerpend als ongegrond;

doet het bestreden vonnis te niet en opnieuw wijzend;

veroordeelt geïntimeerde om aan appellant te betalen de som van 70.000 fr. met gerechtelijke intresten en de kosten van beide instanties.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE HASSELT

1e Kamer. — 11 juli 1956.

Voorzitter : M. Van Soest.
Rechters : M.M. Leen en Strauven.
O.M. : M. Dossaer.
Advocaat : Mr Vandreuzen.

Internationaal privaatrecht. — Nietigheid van een buitenlands vonnis van echtscheiding tussen Belgische echtgenoten om een met de Belgische openbare orde in strijd zijnde oorzaak.

Het buitenlands vonnis, waarbij wordt beslist over de « staat » van een persoon, kan in België slechts kracht van gewijsde verwerven indien het niet in strijd is met enig beginsel, dat door de Belgische wetgeving als zijnde van openbare orde wordt beschouwd.

De grond tot echtscheiding, voorzien bij artikel 48 der Duitse huwelijkswet, zijnde het « ophouden van het huwelijksleven sedert drie jaren », druist zonder twijfel in tegen de principes der Belgische wetgeving, die de oorzaken van echtscheiding beheersen en van openbare orde zijn.

Het op voormelde grond uitgesproken vonnis van echtscheiding tussen Belgische echtgenoten is derhalve nietig en heeft in België geen rechtsgevolgen verkregen.

Macke t/ De Decker en Van de Wijgaert.

Overwegende dat verweerder De Decker regelmatig avoué gesteld heeft en verweerster Van de Wijgaert verstek laat gaan;

Overwegende dat verweerder De Decker op 18 april 1931 voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand der Gemeente Wilrijk, in de echt getreden is met tweede verweerster Van de Wijgaert Lydia;

Dat uit dit huwelijk twee kinderen gesproten zijn;

Overwegende dat in augustus 1940, verweerder De Decker, vrijwillig is gaan arbeiden in Duitsland, en aldaar vervoegd werd door zijn echtgenote, tweede verweerster;

Overwegende dat op een gegeven ogenblik beide echtgenoten in feite gescheiden zijn gaan leven en tweede verweerster in 1945 terug gekeerd is naar België met de twee kinderen;

Overwegende dat reeds vooraleer de echtgenote Duitsland verlaten heeft, de echtgenoot, De Decker, welke inmiddels kennis had aangeknoopt met eiseres voetstappen aangewend heeft om, krachtens de Duitse wetgeving, en meer bepaald, artikel 48 der huwelijkswet van 20 februari 1946, de echtscheiding te bekomen;

Overwegende dat op 5 november 1947, het « Landgericht », van Braunschweig, door vonnis bij verstek, tegen de echtgenote de echtscheiding uitgesproken heeft op grond van voornoemd art. 48 der huwelijkswet, als wettelijke reden tot echtscheiding aannemende « het op houden sedert drie jaar van het huwelijksleven, en ingevolge een diepgaande en onherstelbare verdeeldheid tussen de echtgenoten... »;

Overwegende dat eerste verweerder alsdan in nader betrekking gekomen is met eiseres en beiden op 24 april 1948 te Goslar, in het huwelijk getreden zijn;

Overwegende dat eiseres, die reeds weduwe was uit een eerste huwelijk en daarvan twee kinderen had, aldus door haar huwelijk met De Decker, de Belgische Nationaliteit verwierf en beiden naar België uitweken;

Overwegende dat tweede verweerster zich nooit

neergelegd heeft bij het echtscheidingsvonnis van Braunschweig, en zelfs bij vonnis van de Heer Vrede-rechter van Berchem, tegen eerste verweerder, recht verkreeg op grond van artikel 214bis Burgerlijk Wetboek, een deel van het loon van eerste verweerder, werkzaam in België, rechtstreeks in ontvangst te nemen;

In rechte :

Overwegende dat beide verweerders steeds de Belgische nationaliteit behouden hebben;

Dat de vordering ertoe strekt te horen zeggen voor recht dat de echtscheiding tussen eerste en tweede verweerders, uitgesproken door het Landgericht van Braunschweig nietig en van gener waarde is;

Overwegende inderdaad dat voor beide verweerders, zijnde Belgische Staatsburgers, de Belgische wetgeving — (status personae) — op de echtscheiding diende toegepast;

Dat het buitenlands vonnis, statuerende over de «staat» van een persoon slechts in België kracht van gewijsde kan verwerven, indien er in geen enkel beginsel, door de Belgische wetgeving als zijnde van openbare orde, in gedrang komt: (Rép. Prat. V° Divorce n° 604, Rechtsleer en Rechtspraak); (De Page T. III, n° 958);

Overwegende dat de grond tot echtscheiding voorzien bij artikel 48 der Duitse Huwelijkswet, zijnde het «ophouden van het huwelijksleven sedert drie jaren», ongetwijfeld indruist tegen de principes der Belgische Wetgeving, die de echtscheidingsorzaken beheersen en van openbare orde zijn;

Overwegende dat al de gronden tot echtscheiding in de Belgische Wetgeving vereisen dat er een zware tekortkoming zij in de verplichtingen voortspruitende uit het huwelijk; Dat deze tekortkoming opzettelijk is in hoofde van de schuldige echtgenoot, dat zij een zwaar beledigend karakter heeft, en draagt op daden en feiten na het sluiten van het huwelijk; (De Page T. I, n° 853);

Overwegende dat in het hangende geval geen sprake kan wezen in hoofde van tweede verweerder van een voor de echtgenoot beledigende verlating van familie, vooral in aanmerking genomen de buitenechtelijke betrekkingen door eerste verweerder reeds aangeknoopt met eiseres en waarvan trouwens het echtscheidingsvonnis van Braunschweig gewag maakt;

Overwegende dat het echtscheidingsvonnis van 5 november 1947 gedragen door het Landgericht van Braunschweig aldus tussen twee Belgische Staatsaanhorigen als nietig dient beschouwd, en in België geen rechtsgevolgen kan hebben verkregen;

Overwegende dat daaruit voortspruit dat het huwelijk op 18 april 1931 voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Wilrijk door beide verweerders aangegaan steeds geldig blijft;

Overwegende dat anderzijds krachtens artikel 147 Burgerlijk Wetboek geen nieuw huwelijk mag afgesloten worden vóór de ontbinding van het vorige;

Overwegende dat dientengevolge het huwelijk op 24 april 1948 te Goslar afgesloten tussen eerste verweerder en eiseres eveneens nietig is;

Overwegende dat eiseres ongetwijfeld een zedelijk belang heeft om hare vordering in te stellen daar zij met reden doet gelden niet te willen doorgaan als echtgenote van een persoon die nog steeds met een andere vrouw verbonden is door wettige huwelijksbanden;

Dat zij anderzijds voorhoudt eveneens een stoffelijk belang te hebben in de nietig-verklaring van de echt-

scheiding en van haar huwelijk met eerste verweerder, om reden deze, arbeider in de steenkoolmijn, door gerechtelijke beslissing gedwongen is een deel van zijn dagloon af te staan aan tweede verweerder, zijn wettige echtgenote;

Overwegende dat de vordering dienvolgens ontvankelijk en gegrond is;

Overwegende dat verweerder De Decker, besluit zich te gedragen als naar recht;

Gelet op de voorschriften van de artikelen 2-30 tot 37 der wet van 15 juni 1935, welke nageleefd werden;

Om deze beweegredenen :

De Rechtbank, statuerende op tegenspraak ten opzichte van verweerder De Decker, en bij verstek tegen verweerder Van de Wijngaert;

Gehoord de Heer Substituut-Procureur des Konings, Dossaer, in zijn eensluidend advies ter zitting gegeven;

Zegt voor recht dat het vonnis van echtscheiding gedragen door het Landgericht van Braunschweig (Duitsland), dd. 5 november 1947, tussen beide verweerders nietig is en in België geen rechtsgevolgen heeft als zijnde strijdig met de openbare orde;

Dat het huwelijk tussen verweerder De Decker en eiseres afgesloten op 24 april 1948, te Goslar (Duitsland), voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand aldaar, eveneens nietig en zonder rechtsgevolgen is;

Dienvolgens zegt voor recht dat het huwelijk tussen de twee verweerders aangegaan op 18 april 1931, voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Wilrijk steeds bestaande, rechtsgeldig en wettelijk is;

Verleent akte aan eiseres van de begroting van haar eis op meer dan 25.000 frank, voor wat bevoegdheid en aanleg betreft;

Veroordeelt verweerders in de gerechtskosten;

BURGERLIJKE RECHTBANK TE TONGEREN

30 juni 1950.

Voorzitter : M. Réard.

Rechters : M.M. Winants en Strauven.

O.M. : M. Meers.

Advocaten : Mrs Van Noorbeeck, Van Dessel, Janssen en Hubrechts.

Aansprakelijkheid van geneesheer. — Niet toepassen van anti-tetanusbehandeling.

Een geneesheer is slechts aansprakelijk, zo bewezen is, dat op het ogenblik der verzorging van de gekwetste patiënt door de arts een antitetanusbehandeling normaal gesproken nodig was en de geneesheer werkelijk aan zijn plicht te kort schoot door ze niet toe te passen.

Cs. Vastmans t/ X.

Overwegende dat op 25 juni 1948 de genaamde Vastmans Theodoor van Neeroeteren, zoon en broeder van aanleggers, deelnam aan een velokoers te Velm en er een val deed tengevolge waarvan hij als verwondingen opliep: een vleswonde aan de rechterelleboog, een schaafwonde aan de schouder (dit volgens niet tegensproken gezegden van verweerder) en een wonde aan het been (dit laatste volgens «verklaring van het ongeval» aan de verzekeringsmaatschappij La Patriotique, ondertekend door het slachtoffer zelf);

dat op 26 juli 1948 gezegde Vastmans zich bij verweerder aanbod om een geneeskundig getuigschrift voor zijn verzekeringsmaatschappij te vragen en tevens, doch alleen, de wonde aan de rechterelleboog verzorgen liet; dat verweerder op dat ogenblik nog bestatigde dat deze wonde bevuild was met straatvuil; dat hij ze reinigde, verzorgde en goede vooruitgang der genezing kon vaststellen; dat echter na enkele dagen zich bij het slachtoffer een tetanusinfectie voordeed tengevolge waarvan het overleed;

Overwegende dat aanleggers thans verweerder ten laste leggen een zware fout begaan te hebben bij het uitoefenen van zijn vak van geneesheer, namelijk het slachtoffer niet onmiddellijk met antitetanusserum behandeld te hebben, en dientengevolge van hem een schadevergoeding eisen;

Overwegende echter dat zij van deze beweerde fout in hoofde van verweerder geen bewijs bijbrengen;

Dat inderdaad het niet volstaat eenvoudigweg vooruit te zetten dat een antitetanus-inspuiting de infectie zou belet of tegengehouden hebben, doch dat zij het bewijs dienen te leveren dat op het ogenblik der verzorging van het slachtoffer door verweerder een antitetanusbehandeling normaal gesproken nodig was en de geneesheer werkelijk aan zijn plicht te kort kwam met ze niet toe te passen;

Dat niet alleen aanleggers in gebreke blijven zulks te bewijzen doch dat bovendien voldoende uit de elementen der zaak kan afgeleid worden dat de behandelende geneesheer de ingetreden verwickelingen normaal niet moest voorzien;

Dat immers de tetanusinfectie uiterst zeldzaam is, alhoewel dagelijks duizenden mensen en kinderen bevuilde verwondingen oplopen; dat zulks zo waar is dat de verzekeringsmaatschappijen voor koersrenners, dewelken nochtans speciaal aan bevuilde verwondingen blootgesteld zijn, niet eens aan hun verzekerden een antitetanusvaccinatie opleggen;

Dat ten andere het slachtoffer zelf zijn verwondingen zo weinig belangrijk vond dat hij er slechts één enkele aan verweerder liet zien en daarom aan de Rechtbank de indruk laat dat hij naar de geneesheer ging meer om een bewijs van zijn ongeval te bekomen dan om zich te laten verzorgen;

Dat trouwens de verzorgde wonde normaal aan het genezen was, toen de tetanusinfectie bestatigd werd;

Overwegende dat dan ook de vraag openblijft of het slachtoffer zijn infectie niet opliep tengevolge van de verwondingen, die niet aan verweerder werden vertoond, en ook of deze laatste, moest hij die wonden gezien hebben, niet tot een antitetanusbehandeling zou zijn overgegaan;

Overwegende dat de eis van aanleggers bijgevolg als niet voldoende gestaafd voorkomt;

Om deze redenen :

De Rechtbank, statuerende wedersprakelijk en in openbare zitting,

Alle verdere en tegenstrijdige besluiten van de hand wijzende,

Zegt de eis van aanleggers niet gegrond en wijst hem af;

Veroordeelt hen tot de gerechtskosten.

NOOT. — Zie in dit nummer het in deze zaak in hoger beroep op 5 januari 1952 door het Hof van Beroep te Luik gewezen arrest. Verg. ook het arrest van het Militair Gerechtshof te Brussel d.d. 16 juli 1956, R.W. 1956-1957, 83, met noot.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE DENDERMONDE

5e Kamer. — 14 mei 1956.

Voorzitter : Mr Rollier.

Rechters : M.M. Maffei en Marijns.

O.M. : M. Matthys.

Advocaten : Mr Schuermans en De Cuyper.

Pacht. — Verkoop van het verpachte goed. — Bepaling in de koopakte, dat de koper de rechten van de pachter zal moeten eerbiedigen.

Artikel 1743 B.W. stelt een wettelijk vermoeden, ingevolge hetwelk, wanneer een woonhuis of een landelijk erf, die het voorwerp zijn van een lopende pacht, verkocht worden, de verpachter, die zich het recht niet heeft voorbehouden de pachter uit te zetten, ten behoeve van laatstgenoemde de handhaving en het behoud van de pacht heeft bedongen, en binnen dezelfde beperking, aan de koper zijn schuldvordering tegen de pachter heeft overgedragen.

Ten einde de koper tegen bedrog te beschermen, beperkt dit artikel echter de toepassing en het vermoeden tot de gevallen, waarin de pacht authentiek is of een vaste dagtekening heeft.

Wanneer de koopakte zelf uitdrukkelijk bepaalt, dat de koper de rechten van de pachter zal moeten eerbiedigen, vermag deze niettemin, afgezien van artikel 1743 B.W., ingevolge de artikelen 1121 en 1165 B.W. dit beding tegen de verkoper in te roepen. In dat geval behoeft hij niet eens de vervulling van de in artikel 1743 gestelde voorwaarden te bewijzen.

Breynaert t/ Goossens.

Gezien de stukken, waaronder het vonnis van de heer Vrederechter van het kanton Temse, dd. 10-12-1954, in regelmatige uitgifte voorgebracht, waartegen R. Breynaert tijdig en regelmatig in beroep is gekomen; (gezegd vonnis ger. te Temse, de 11-12-1954, boek 4, blad 51, vak 7. Ontvangen 70 fr. De Ontvanger get. Claeys);

De Rechtbank ontvangt het beroep en erover beslissende :

Overwegende dat G. Goossens, bij akte van notaris Misonne te Temse, dd. 4-1-1954, heeft aangekocht een vloeiemeers, gelegen te Temse, Espolder, er gekadas-treed sectie B nr 1230, 1231 en 1254b, te zamen groot 1 Ha. 32 a., in pacht bij R. Breynaert ingevolge overeenkomst dd. 1-1-1941, regeerigstreerd te Hamme op 29-1-1941 boek 6bis blad 73 vak 6;

Overwegende dat G. Goossens bij aangekend schrijven van 1-2-1954 aan zijn pachter opzeg gaf voor eigen gebruik tegen 25-12-1956 over bedoelde vloeiemeers; dat na verzet dd. 12-2-1954 vanwege R. Breynaert en opstelling van proces-verbaal van niet-verzoening, G. Goossens bij inleidende dagvaarding van deurwaarder J. Snoeck te Temse, dd. 26-4-1954, o.m. de van waarde verklaring van voormelde opzeg tegen Kerstavond 1956 vervolgde met veroordeling van R. Breynaert tot ont-ruiming van het perceel op pene van afdrijving;

Overwegende dat de eerste Rechter, bij vonnis a quo, deze eis heeft ingewilligd;

Overwegende dat beroeper deze beslissing betwist en, steunende eensdeels op de bewoordingen zelf van de koopakte van geïntimeerde dd. 4-1-1954 en anderdeels op zijn geregistreerde pachtovereenkomst, aanspraak maakt op de voortzetting van zijn pacht tot

het einde van de tweede gebruikperiode van negen jaar, die hij vooropstelt als gaande tot einde 1959 ;

Overwegende dat geïntimeerde's koopakte voorziet : « de koper zal er het eigen gebruik van hebben met het eindigen van de bestaande pachtovereenkomst mits doende tijdig opzeg aan de huidige gebruiker en te vergoeden indien er stof toe is, de pachtersrechten en vervoedheden volgens plaatselijke gebruiken » ;

Overwegende dat, in strijd met geïntimeerde's be-
wering, deze bepaling geen loutere stijlclausule zonder
wel bepaalde betekenis uitmaakt, doch duidelijk be-
doeld wordt tot waarborg en vrijwaring van de rechten
van de pachter ;

Overwegende dat art. 1743 B.W. een wettelijk ver-
moeden instelt ingevolge hetwelk, wanneer een woon-
huis of een landelijk erf, die het voorwerp zijn van
een lopende pacht, verkocht worden, de verpachter
die zich het recht niet heeft voorbehouden de pachter
uit te drijven — zoals ter zake het geval is, — ten
dezes voordele het handhaven en het behoud van de
pacht heeft bedongen en, binnen dezelfde beperking,
aan de koper zijn schuldvordering tegen de pachter
heeft afgestaan ; dat nochtans, teneinde de koper
tegen bedrog te beschermen, dit artikel de toepassing
en het vermoeden beperkt tot de gevallen waarin de
pacht authentiek is of vaste datum heeft (Cass.
27-6-1946 Pas. 46-1-267 met nota's 2 en 3 ; De Page
t. IV nr 763 litt. B) ; dat niettemin, wanneer — zoals
in onderhavig geval — de verkoopakte zelf uitdrukke-
lijk voorziet dat de koper de rechten van de pachter
zal moeten eerbiedigen, deze, afgezien van art. 1743
B.W., ingevolge art. 1121 en 1165 B.W., dit beding
tegenover de koper vermag in te roepen ; dat hij in
dit geval zelfs niet eens de vervulling van de voor-
waarden voorzien bij artikel 1743 heeft te bewijzen
(Zie o.m. Cass. 16-1-1953 Pas. 1953.I.334 en R.Wbl.
52-53 kol. 1324, zie ook De Page t. IV nr 766 ; Planiol
et Ripert t. X nr 649 ; Beudaut nr 569 ; Baudry-
Lacantinerie « Louage » t. I nr 1282) ;

Overwegende dat geïntimeerde zich ook tevergeefs
beroep op art. 20-11 der wet van 7-7-1951, aanvoe-
rende dat het hier geen eerste ingebruikneming geldt
en er minder dan 9 jaren verlopen zijn sedert de
beëindiging ervan, zodat de lopende pacht weliswaar
verlengd werd tot het einde van de lopende tweede
negenjarige termijn, doch dat, ingevolge lid 5 van
zelfde artikel, hij steeds onzeg geven kon in de voor-
waarden voorzien bij art. 1774 par. 2-11, ook in afwe-
zigheid van enig geschreven beding dienaangaande in
het pachtcontract ;

Overwegende dat beroeper inderdaad pachter is
ingevolge een pachtcontract van negen jaar, dat vaste
datum bezit en dat derhalve tegenstelbaar is aan de
koper die verplicht is het te eerbiedigen ; (art. 1743
B.W. ; Gourdet en Closon nr 83 bl. 165 ; nr 131 bl. 225
a contratio ; Kluykens : Contracten 1952 nr 273A
bl. 373 ; zie ook nr 241.I. bl. 290) ;

Overwegende dat deze zeer belangrijke inkorting van
de vroegere rechten en mogelijkheden van de koper
het rechtstreeks gevolg zijn van de wetten van 7-3-1929
en van 7-7-51 en door de wetgever gewild werden
teneinde onrechtvaardigheden ten nadele van de pach-
ter te vermijden en een nieuwe stap te verwezenlijken
op de weg naar meer waarborg, veiligheid en de
zekerheid die aan de gebruikers van de grond dienen
verzekerd ; (Doc. Parlem. Senaat 1926-1927 nr 429 p. 4 ;
1947-1948 nr 61 bl. 7 en 1950-1951 nr 310 bl. 6) ;

Overwegende dat de opzeg van geïntimeerde dus niet
gegeven werd tegen een wettige datum, doch niettemin
gelden kan tegen de eerstkomende nuttige datum,

zijnde het einde van de tweede negenjarige periode te
berekenen vanaf 1-1-1941, t.t.z. einde 1958 ; dat de
opzeg van nu af tegen deze datum dient van waarde
verklaard ; dat beroeper verkeerdelijk het einde van
zijn tweede negenjarige periode op einde 1959 wil
zien bepalen ;

Overwegende dat het vonnis a quo in deze mate
dient gewijzigd ;

Om deze redenen :

De Rechtbank, zetelende in hoger beroep, alle verdere
en tegenstrijdige besluiten verwerpende, verklaart het
beroep gedeeltelijk gegrond, dienvolgens het vonnis
a quo wijzigende en doende wat de eerste Rechter had
behoren te doen, verklaart de opzeg dd. 1-2-1954 geldig
en van waarde doch eerst tegen 31-12-1958 ;

Verstaat derhalve dat de veroordeling tot ontruiming
op pene van afdrijving, welke de eerste Rechter uit-
gesproken heeft slechts gelden zal tegen uiterlijk
1-1-1959 ;

Bevestigt voor het overige het bestreden vonnis ;
Voordeelt beroep tot één vierde deel en geïnti-
meerde tot de overige drie vierde delen der gerechts-
kosten dezer instantie,

BURGERLIJKE RECHTBANK TE BRUSSEL

11e Kamer. — 24 maart 1956.

Voorzitter : M. Du Jardin.

Rechters : M. Fischer en Mevr. Janssen-Pevteschin.
Advocaten : Mrs. Goffin, Taquet en De Wachter.

**Arbeidsongeval. — Verklaring en toepasselijkheid van
artikel 6, lid 5, van de gecoördineerde arbeidsongeval-
lenwetten. — Bij tussenpozen werkende arbeiders.**

*Art. 6, lid 5 van de gecoördineerde Arbeidsongeval-
wetten maakt geen onderscheid tussen de verschei-
dene oorzaken, waarom de bezoldigde slechts bij
tussenpozen werkt ; het onderscheidt niet of deze
toestand te wijten is aan kortstondige of aan voort-
durende ofwel aan toevallige omstandigheden.*

*Deze wetbepaling moet worden toegepast, zelfs
wanneer de werktijd door de eigen wil van het
slachtoffer is beperkt.*

*Dit alles is duidelijk, wanneer rekening wordt ge-
houden met het doel van de Arbeidsongevalweten-
ten ; deze hebben inderdaad ten doel, niet zozeer het
verlies aan effectief loon te herstellen als wel het
verlies aan economische bekwaaamheid, niet de
wedersamenstelling van het loon, maar wel het her-
stel van het slachtoffer in de toestand, waarin het
zich zou bevonden hebben, indien het ongeval niet
ware gebeurd.*

*Wat bij tussenpozen werkende arbeiders betreft,
bepaalt het vijfde lid dat het normale loon de wer-
kelijke vergoeding zal zijn van vóór het ongeval,
vermeerderd met de onderstelde vergoeding, die het
slachtoffer zou verdiend hebben, indien het met zijn
volle economische bekwaaamheid had gewerkt.*

N.V. La Royale Belge t/ Van den Brande.

Gezien de voorfgaande rechtspleging en onder meer
in regelmatige vorm voorgelegd :

1. het vonnis waartegen beroep, d.d. 1 september 1955, door de Vrederechter van het kanton Wolvtem op tegenspraak tussen partijen gewezen, en waarvan geen akte van betekening wordt voorgebracht;

2. de akte van beroep d.d. 8 oktober 1955, door exploit van deurwaarder Degeyter, uit Jette, betekend;

Overwegende dat het beroep regelmatig is naar de vorm; dat geïntimeerden zonder grieven zijn nopens zijn ontvankelijkheid;

Overwegende dat appellante de eerste Rechter verwijt een verkeerde toepassing gedaan te hebben der bepalingen van de Besluit-Wet d.d. 20 september 1945, en onder meer van artikels 1 en 2 van gezegde Besluit-Wet, en het litigieus geval artikel 6, lid 5, der samengeschakelde wetten op de arbeidsongevallen toegepast te hebben, alswanneer deze wetsbepaling volgens hare redenering, in casu niet toepasselijk zou zijn;

Dat zij, als tweede stelsel, aanvoert, dat zelfs indien artikel 6, lid 5 der samengeordende wetten hier van toepassing zou zijn, dan nog zouden de bijzondere voorwaarden, die er in voorzien zijn, moeten beschouwd worden als niet verwezenlijkt in het huidige geval, daar het in casu niet gaat om een bezigheid in een « onderneming », zoals het in de wet voorzien is, en daar het slachtoffer zelf, het is te zeggen de dochter der geïntimeerden, vrijwillig hare werkprestaties had beperkt;

Dat daarenboven appellante aanvoert dat de beslissing voor de eerste Rechter tegen de billijkheid indruist, vermits zij aan het slachtoffer een hogere vergoeding toekent dan het loon welke zij vóór het ongeval werkelijk verdiende;

Dat eindelijk, wat de voordelen in natura betreft, zou de eerste Rechter, ten onrechte volgens haar aan geïntimeerden een vergoeding van 90 frank per week, voor eetmalen, toegekend hebben, alswanneer hij maar 50 frank per week had moeten toekennen;

Overwegende dat het uit de bestanddelen der zaak blijkt: dat de dochter van geïntimeerden als werkvrouw werkte bij twee verschillende personen, ten eerste de Heer C., en ten tweede de Heer Bl.; dat toen zij sedert ongeveer twee maanden daar in dienst was zij op 3 Augustus 1954 bij een treinramp te Kapellen op den Bos, op weg naar haar werk de dood vond;

Dat zij toen slechts 24 jaar oud was en goed gezond;

Dat zij slechts bij tussenpozen werkte, namelijk één volle dag en twee halve dagen per week bij de Heer C., en ook twee halve dagen en één volle dag bij de heer Bl.;

Dat het niet betwist wordt dat zij bij de eerste 15 frank per uur verdiende vermeerderd met zekere voordelen, in natura (voeding en treinabonnement), en bij de tweede 12,50 fr. per uur;

Overwegende dat luidens artikel 1 van de Besluitwet van 20 september 1945, « de wetten betreffende de vergoeding der schade voortspuitende uit arbeidsongevallen, samengeordend bij het koninklijk besluit van 28 september 1931, toepasselijk worden gemaakt op » dienstboden, huispersoneel en loontrekkende meiden » en knechten »;

Dat volgens artikel 2 lid 1, « het loon op basis waarvan de krachtens deze besluiten verschuldigde vergoedingen dienen berekend, de bezoldiging in geld » omvat, eventueel vermeerderd met de waarde van » de op het ogenblik van het ongeluk aan de getroffenene toegekende voordelen in natura »;

Overwegende dat de enige inbreuk door deze wetsbepaling of de samengeordende wetten gemaakt, de volgende is: het loon op basis waarvan de vergoedin-

gen dienen berekend, omvat de bezoldiging en de voordelen welke op het ogenblik van het ongeval toegekend werden, en niet deze van het vóór het ongeluk lopende jaar, zoals het door artikel 6 lid 1 der samengeordende wetten voorzien werd;

Dat deze inbreuk, door artikel 2 van de Besluitwet van 20 september 1945 op artikel 6, lid 1, der samengeschakelde wetten gemaakt, als uitwerking niet mag hebben andere bepalingen van hetzelfde artikel 6, welke het lid 1 van gezegde artikel aanvullen, ontoepasselijk te maken; (Hof Verbr. 27 juni 1955, J. T. 4 december 1955, n° 4085, blz. 692);

Overwegende dat het lid 5 van artikel 6 duidelijk bepaalt hoe het basisloon van een bij tussenpozen werkende bezoldigde dient berekend;

Dat het nauwkeurig voorschrijft dat « onder het tot » grondslag te nemen loon, verstaan wordt, de werkelijke vergoeding in de onderneming, vermeerderd » met de onderstelde vergoeding die betrekking heeft » op de uren waarop niet werd gearbeitet, en berekend » naar de maatstaf van de aan de getroffenene in bedoel- » de onderneming uitbetaalde lonen en binnen de door » de van kracht zijnde wetgeving op de arbeidsduur » gestelde grenzen »;

Overwegende dat artikel 6 alinea 5 geen onderscheid maakt tussen de verscheidene oorzaken waarvoor de bezoldigde slechts bij tussenpozen werkt; dat het niet onderscheidt of deze toestand te wijten is aan kortstondige ofwel aan voortdurende, ofwel aan toevallige omstandigheden (Rechtbank 1e aanleg, Bergen, 2 maart 1937, Rev. acc. trav., 1937, blz. 204);

Overwegende dat deze wetsbepaling toegepast moet worden zelfs wanneer de werktijd door de eigen wil van het slachtoffer wordt beperkt (Cfr. Delaruwière en Namèche, « Acc. du Trav. », 2° Ed. 1947, n° 333, Nota onder Burg. Rechtb. Huy, 28.11.1951, J. T., 21.9.1952, blz. 456);

Dat dit als duidelijk uitgelegd blijkt, indien men rekening houdt met het doel der wetten op de arbeidsongevallen;

Dat deze inderdaad tot doel hebben, niet zozeer het verlies aan effectief loon te herstellen dan wel het verlies aan economische bekwaamheid, niet de wedersamenstelling van het loon, maar wel de herstelling van het slachtoffer in de toestand waarin het zich zou bevonden hebben, indien het ongeval niet gebeurd ware (Verbr. 11 juni 1953, Pas. I, 791, Delaruwière-Namèche, op. cit., n° 332; Rechtb. Brussel, 30 maart 1951, Bull. Assur. 370);

Dat in principe de toestand van een 24 jaar oud en goed gezond bezoldigde (zoals in casu) wel is, fysisch in staat te zijn om elke dag der week acht uur en 300 dagen per jaar te kunnen werken, zoals trouwens de wet zelve het vermoedt (zie wet 14 juni 1921);

Dat het trouwens in casu door appellante niet bewezen wordt dat het slachtoffer de duur van hare werkprestaties of van hare « activiteit uit hare eigenwil zou beperkt hebben, door te weigeren bij hare werkgevers, of elders, meer te werken, indien de gelegenheid ervan haar voorgesteld geworden ware »;

Overwegende dat appellante aanvoert dat het hier gaat om een activiteit die niet kan gelijkgesteld worden met de bezigheid van een « onderneming », zoals het in artikel 6 lid 5 voorzien wordt, en dat men dus niet weten kan welk het aantal uren zou zijn, van « normalen » arbeid in die onderneming, welke in het huidige geval feitelijk niet bestaat;

Dat zij daaruit besluit dat artikel 6 lid 5 in casu niet toepasselijk is, maar dat integendeel artikel 2 lid 1

van de Besluitwet van 20 september 1945 dient toegepast;

Overwegende dat zulke argumentatie tegen de zin alsook tegen de tekst der wetsbepalingen indruist;

Dat inderdaad, en zoals het hierboven vermeld wordt, die wetsbepalingen tot doel hebben aan het slachtoffer een vergoeding toe te kennen, in evenredigheid met hare economische bekwaamheid welke door het ongeluk verminderd of vernietigd werd;

Dat te dien einde de wetgever beveelt dat, als rekeningsbasis, het « normale » loon genomen worde, dat het slachtoffer vóór het ongeluk zou verdiend hebben, vermits dit « normaal » loon, de wettelijke aanduiding uitmaakt van haar economische capaciteit;

Overwegende dat weliswaar, luidens artikel 6, lid 1 der samengeschakelde wetten, gewijzigd door artikel 2 van de Besluitwet d.d. 20 september 1945 (Verbr. 27 juni 1955) het werkelijk verdiende loon, in het algemeen, als het « normale » loon voorkomt;

Dat de wetgever nochtans in hetzelfde artikel 6, alinea's 2 en volgende, (welke door artikel 2 der voornoemde Besluitwet niet gewijzigd worden (Verbr. Ibidem) de verschillende gevallen beschouwt waar het « effectieve » loon met het « normale » loon niet overeenstemt en de maat der economische bekwaamheid van het slachtoffer niet meer aanduidt;

Dat, wat het geval der bij tussenpozen werkende arbeiders betreft, lid 5 voorziet dat het normale loon de werkelijke vergoeding zal zijn van vóór het ongeval, vermeerderd met de onderstelde vergoeding welke het slachtoffer zou verdiend hebben, indien zij met hare volle economische bekwaamheid gewerkt had; (Cf. nota sub Verbr. 11 juni 1953, Pas. 1.792);

Dat, daar het in casu zonder twijfel mogelijk over een bij tussenpozen werk gaat, moet artikel 6 lid 5 toegepast worden en dus niet artikel 2 van de Besluitwet van 20 september 1945, zoals appellante het ten onrechte beweert;

Dat, zo doende, de eerste Rechter terecht gevonnist heeft;

Overwegende dat hierboven vermelde beschouwingen bewijzen dat appellante het doel zelf en de zin der wetten op de arbeidsongevallen miskent, wanneer zij aanvoert dat « de interpretatie van geïntimeerde tegen » de billijkheid indruist, vermits in geval van ernstige » onbekwaamheid het slachtoffer een vergoeding zou » trekken die hoger zou zijn dan het loon welke hij » vóór het ongeval verdiende »;

Overwegende, wat de voordelen in natura betreft, dat partijen darover akkoord gaan, behalve wat de eetmalen betreft, die het slachtoffer bij hare werkgevers genoot;

Dat appellante slechts in aanmerking neemt één middagmaal en drie gouters per week, bij de werkgever C., hetzij een wekelijkse vergoeding van 50 fr., terwijl geïntimeerden beweren dat hun dochter bij die Heer C., twee ontbijten, twee middagmalen en twee gouters per week genoot, wat een vergoeding uitmaakt van 90 frank per week;

Overwegende dat indien weliswaar uit een getuigschrift van 14 augustus 1954 door de geïntimeerden ondergetekend, blijkt dat het slachtoffer bij de Heer C. slechts « een middagmaal en drie schofttijdmalen » genoot en slechts 12,50 fr. per uur verdiende, het nochtans vaststaat dat volgens een getuigschrift door dezelfde Heer C., afgeleverd, het slachtoffer bij hem, per werkdag, drie eetmalen genoot : morgen-, middagen vieruureetmaal en anderzijds 15 fr. per uur verdiende;

Dat dit laatste getuigschrift meer waarborgen vertoont dan het andere, hetwelk klaarblijkelijk opge-

maakt en geschreven werd door iemand anders dan de ondergetekende, die, alhoewel zij de moeder van het slachtoffer was, nochtans niet zo goed wist als de werkgever zelf wat deze laatste aan hare dochter betaalde;

Dat derhalve de eerste Rechter over dit punt ook te rechte gevonnist heeft;

Om deze redenen,

en deze van de eerste Rechter;

De Rechtbank, rechtdoende op tegenspraak en in hoger beroep;

Alle andere, verdere of strijdige besluiten als ongegrond verwerpend;

Zegt het beroep ontvankelijk, doch ongegrond;

Wijst appellante er van af;

Bevestigt het bestreden vonnis in alle zijn beschikkingen;

Verwijst appellante in de kosten van beroep.

CORRECTIONELE RECHTBANK TE TONGEREN.

9 maart 1957.

Voorzitter : M. Réard.

Rechters : M.M. Winants en V. Alsteens.

Advocaten : Mrs Ruiters, Stas en Willems.

Wegverkeer. — Oorzakelijk verband tussen onregelmatig parkeren op de rijweg en aanrijding tussen andere voertuigen. — Onvoorzienbare handelwijze.

Een weggebruiker heeft op een weg van druk verkeer de verplichting zijn stilstaand voertuig op te stellen buiten de rijbaan op de gelijkgrondse berm; parkeert hij op de rijweg, zo bestaat een oorzakelijk verband tussen zijn fout en de aanrijding, wanneer, zoals in casu, het ongeval zich heeft voorgedaan op een afstand van minder dan 100 meter van de top van een heuvel en anderdeels de handelwijze van bedoelde weggebruiker niet moest worden voorzien.

O.M. en Interelectra t/ Schreurs en Clemens.

Gelet op de beroepen ingesteld door het O.M. eerste en tweede betichte, deze tevens in zijn hoedanigheid van burgerlijke partij tegen het vonnis op tegenspraak uitgesproken door de Politie rechtbank van het kanton Tongeren de 4 februari 1957;

Overwegende dat deze beroepen tijdig en in de vereiste vorm werden aangetekend en de ontvankelijkheid niet wordt getwist;

Overwegende dat eerste en tweede betichten zich respectievelijk schuldig maakten aan de ten hunne laste gelegde feiten;

Overwegende dat eerste betichte op een weg van groot en druk verkeer de verplichting had zijn stilstaand voertuig op te stellen buiten de rijbaan, op de gelijkgrondse berm, dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen zijn fout en de aanrijding daar het ongeval zich voordeed op een afstand van minder dan 100 meter van de top van een heuvel en anderzijds, de handelwijze van eerste betichte niet moest voorzien worden, des te meer dat tweede betichte, komende van de top van de heuvel, niet onmiddellijk de tegenligger moest opmerken;

Overwegende dat tweede betichte, na het voertuig van eerste betichte op de weg opgemerkt te hebben, als verplichting had zijn snelheid te verminderen, gezien er een tegenligger kon aankomen, en hij verplicht kon zijn te stoppen achter de stilstaande auto van eerste betichte;

Overwegende dat de eerste rechter rechtmatige straffen uitsprak;

Overwegende dat hij op juiste wijze de verantwoordelijkheid van beide betichten op de helft bepaalde, en oordeelkundig de schade der burgerlijke partij Clemens beraamde; dat betreffende de eis der burgerlijke partij Interelectra, deze dient herleid op 780 fr., daar de te vervangen houten paal 80% vetusiteit vertoonde, en in ieder geval binnen enkele tijd had moeten vervangen worden;

NOOT. — Zie in dit nummer het bij bovenstaand vonnis in hoofdzaak bevestigde vonnis van de politierechter te Tongeren dd. 4-2-1957.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN.

4e Kamer — 18 oktober 1956.

Voorzitter : M. De Coninck.

Rechters : M.M. Herbosch en Steenackers.

Referendaris : M. De Clerck.

Advocaten : Mrs Van Hoecke en Claes (Brugge).

Echtgenoten. — Handelsschuld van gehuwde vrouw, die door haar man gemachtigd is om handel te drijven. — Aansprakelijkheid van de man. — Onbevoegdheid van de Rechtbank van koophandel t.a.v. de man, die zelf niet handelaar is.

Wanneer de man zijn vrouw gemachtigd heeft om handel te drijven, is hij als hoofd van de gemeenschap aansprakelijk voor de door zijn vrouw gemaakte handelsschulden.

Zelfs wanneer beide echtgenoten door de schuld-eiser voor de Rechtbank van Koophandel zijn gedagvaard tot betaling van een door de vrouw gemaakte handelsschuld, is de Rechtbank van Koophandel niet bevoegd ten aanzien van de vordering tegen de man, indien deze zelf nooit handelaar is geweest.

Meervis t/ Vandenbroele.

Aangezien de vraag ertoe strekt beide verweerders solidair te doen veroordelen aan aanlegger te betalen wegens geleende gelden a) 80.000 fr. saldo, b) de intresten à 5 % berekend op 130.000 fr. vanaf 1-1-1954, c) de rechterlijke intresten vanaf de dagvaarding;

Aangezien blijkt uit voorgelegde schuldbekentenis dat eerste verweerster op 24 februari 1953 van aanlegger ontleende de som van 130.000 fr. mits de vermelde intresten, terug te betalen met 2.500 fr. per maand vanaf 1-1-54 voorzien zijnde dat het ganse saldo eisbaar werd bij gebrek aan betaling van één termijn;

Aangezien aanlegger erkent dat hem 50.000 fr. werd terugbetaald (zulks onder vorm van twee wissels van 25.000 fr. getrokken op zekere mr en mw Troch) aan-

gezien eerste verweerster also schuldig blijft 80.000 fr. meer de intresten zoals hierboven gezegd;

Aangezien eerste verweerster ter tijde der lening handelaarster was en een trouwens vrij belangrijke handel in dagbladen, boeken en papier uitbaatte gelegen Anselmostraat 38, ter stede;

Aangezien niet betwist wordt dat eerste verweerster door haar echtgenoot regelmatig tot handel drijven gemachtigd werd, en zulks door verklaring ter griffie der Rechtbank van eerste aanleg i.d. 5-10-1949;

Aangezien anderzijds tweede verweerder niet ernstig kan betwisten dat het hier wel degelijk om een handelsschuld gaat van de vrouw; dat zulks het geval is bij toepassing van art. 2 der handelwet; dat overigens eerste verweerster het n° van haar handelsregister op de schulderkentenis schreef; dat er aldaar ook spraak is van eventueel overlaten der handelszaak aan aanlegger;

Aangezien ten slotte het aan verweerder is te bewijzen dat het geen handelsschuld is, hetgeen hij niet doet;

Aangezien tweede verweerder wel terecht aanvoert dat de Handelsrechtbank onbevoegd is om van de eis te kennen tegenover hem;

Aangezien hij inderdaad zonder tegengesproken te worden aanvoert dat hij zeeofficier is, dat hij geen handelaar is, noch ooit geweest is;

Aangezien de schuld in zijn hoofde burgerlijk is;

Aangezien hij derhalve niet valt onder de bevoegdheid dezer Rechtbank (Rép. prat. de Commerce n° 304) — Revue critique de Jurispr. 1e Trim. 1955 p. 69 n° 46; Thoumsin Jur. Comm 1906 334 — Freder. Principes de Dr. Comm. 1928 T. I P. 88 Brussel 15-12-1882 Ps. 1883 III 87 B.J. 1883, 585 Gent 11-4-1892 Pas. 11 374 HR B Kortrijk 26-6-1913 Jur. Comm. fl. 288. Zie bijzonder HR B Gent 8-12-1925 Jur. Comm. Fl. 286 en HR B Gent 26-6-1952 RW 1953/54 col. 77)

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL te ST-NIKLAAS

1e kamer — 24 april 1956.

Voorzitter : M. Blauwaert.

Rechters : M.M. Maes en Elewaut.

Referendaris : M. Cloquet.

Advocaten : Mrs Snoeck, Maillet en De Noos.

Failissement. — Hoedanigheid van handelaar van de schuldenaar gedurende de periode van liquidatie zijner handelszaak.

De handelaar, die zijn zaak liquideert, behoudt al dan niet de hoedanigheid van handelaar gedurende de periode van liquidatie, naargelang het te gelde maken van zijn activa al dan niet een regelmatige bedrijvigheid veronderstelt in het kader van zijn handel.

Dergelijke bedrijvigheid bestaat bv. niet, wanneer de schuldenaar na alles te hebben verkocht, zich ertoe beperkt zijn vorderingen te innen en zijn schuldeisers te betalen.

Dergelijke bedrijvigheid bestaat daarentegen wel, wanneer zijn schuldenaar, zonder nieuwe inkopen te doen, voortgaat zijn goederenvoorraad te verkopen.

Van Kerckhove t/ N.V. Nometal en Mr De Noos q.q.

Herzien het vonnis van 14 februari 1956 waarbij de heer Willy Van Kerckhove, wonende te Lokeren, Bergendries 73, failliet werd verklaard op dagvaarding van de N.V. Nometal;

Gezien het exploit van deurwaarder Aimé Van Puyvelde dd. 25 februari 1956, waarbij voornoemde heer Willy Van Kerckhove tegen het faillissement-verklarend vonnis in verzet komt;

Overwegende dat het verzet gesteund is op het feit dat opposant sedert meer dan 6 maanden geen handelaar meer zou geweest zijn en op het feit dat zijn actief groter zou zijn dan zijn passief;

Overwegende dat opposant wel handelaar is;

dat hij inderdaad niet betwist dat hij te Lokeren gevestigd was als aannemer van bouw- en cementwerken;

Overwegende dat hij door de N.V. Nometal op 13 september 1955 in die hoedanigheid werd gedagvaard en zich bij verstek liet verwijzen, zonder het minste protest te uiten nopens de hoedanigheid die hem nog op die datum toegeschreven was;

Overwegende dat opposant weliswaar beweert dat hij zich sedert meer dan 6 maanden onledig houdt met de liquidatie van zijn zaak;

Overwegende dat de handelaar die zijn zaak liquideert, al dan niet de hoedanigheid van handelaar gedurende de periode van liquidatie behoudt, volgens dat het te gelde maken van zijn actief al dan niet een regelmatige bedrijvigheid veronderstelt in het kader van zijn handel (Raadpleegt en vergelijkt: Arb. Kortrijk, 26 september 1953, R.W. 1953-54, kol. 1780 - Brussel, 26 november 1952, J.C.B. 1954, blz. 46 en noot - Verbreking, 10 november 1950 en noot J.B. - J.C.B. 1951, bl. 138 en volg.);

Overwegende dat dergelijke bedrijvigheid niet bestaat bv. wanneer de schuldenaar, hebbende alles verkocht, zich vergenoegt zijn goedvinden te innen en zijn schuldeisers te betalen;

dat dergelijke bedrijvigheid integendeel wel bestaat zoals J.B., auteur van de geciteerde noot onder Verbreking 10 november 1950, het schrijft, — bij de handelaar « qui, sans faire de nouveaux achats, continue à vendre son stock de marchandises... »;

Overwegende dat het in onderhavig geval juist vaststaat dat Willy Van Kerckhove, volgens zijn eigen schriftelijke verklaring van 1 oktober 1955, op dat ogenblik nog beschikte over « een aanzienlijke stock en voorraad betonvoorwerpen » die hij zocht te verkopen;

dat het wel te vermoeden is dat hij zijn totale bedrijvigheid gedurende de volgende maanden ijverig besteed heeft aan die verkoop, vermits hij nagezeten werd door verscheidene schuldeisers waaronder niet alleen de N.V. Nometal, die hem op 13 september 1955 gedagvaard had, doch vooral door de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid en door de firma Aviel De Kimpe, die respectievelijk op 25 augustus en op 29 december 1955 zijn meubelen in beslag namen tot uitvoering van vonnissen bij verstek;

Overwegende dat Willy Van Kerckhove op 1 oktober 1955 verklaarde zijn stock te willen verkopen « niet onbesuisd » doch « oordeelkundig » en dat hij om die reden verzocht dat hem termijnen van respijt zouden worden toegestaan;

Overwegende dat dergelijke verklaring ten genoegen van recht bewijst dat de schuldenaar niet wilde inzien zijn stock te gelde te maken tegen geringe prijzen, in één blok, of bij enkele grote partijen, doch dat hij zich er wilde op toeleggen vele detailverkopen te bewerkstelligen tegen voordelige prijzen;

Overwegende dat die wijze van doen trouwens normaal is en dat het aan opposant zou behoren te bewijzen dat hij niet op die wijze te werk is gegaan, bv. door het voortbrengen van een regelmatig gehouden boekhouding;

Overwegende dat opposant dit bewijs niet levert en zelfs niet aanbiedt;

Overwegende dat het aldus dient opgenomen te worden dat opposant herhaalde verkopen heeft verwezenlijkt;

dat hij trouwens niet aanwijst welke andere inkomsten hem zouden toegelaten hebben te leven gedurende zovele maanden;

Overwegende dat opposant, die handelaar is, ook in de voorwaarden verkeert om failliet te worden verklaard;

dat hij zijn betalingen heeft gestaakt, vermits zijn meubelen door twee zijner schuldeisers in beslag werden genomen reeds in augustus en in december 1955, zonder dat het blijkt dat opposant aan de inbeslagnemende schuldeisers sedertdien iets betaald heeft;

dat die onmogelijkheid waarin hij zich desaangaande bevond ook het bewijs levert in onderhavig geval van het wankelen van zijn krediet;

dat opposant inderdaad moet geacht worden nergens krediet te kunnen genieten, waar hij zijn schuld jegens de R.M.Z. met de intresten van 12 procent sedert 31 mei 1954 laat aangroeien in stede van die schuld te betalen bij middel van om het even welke lening die hij zou kunnen aangaan tegen een veel kleinere intrest, mocht hij nog over enig krediet beschikken;

Overwegende dat wanneer de twee voorwaarden die door de wet voorzien zijn om de faillietverklaring te rechtvaardigen, voorhanden zijn, het zonder belang voorkomt te onderzoeken of de waarde van de geïmobilliseerde of litigieuze bestanddelen van het vermogen van de schuldenaar hoger is dan het bedrag van het passief;

Overwegende dat opposant niet bewijst en zelfs niet beweert dat zijn vermogen binnen een zeer nabije toekomst kan te gelde gemaakt worden voor een bedrag toelatende al zijn schulden te betalen;

Om deze redenen :

De Rechtbank, makende melding dat artikels 2 en 30 tot 42 van de wet van 15 juni 1935 nageleefd werden,

Gehoord de heer Louis Blauwaert, rechter-commissaris, in zijn verslag ter openbare zitting uitgebracht,

Verklaart het verzet ontvankelijk doch niet gegrond, dienvolgens wijst het van de hand en zegt dat het vonnis waartegen verzet, van kracht blijft en al zijn uitwerksels zal hebben;

Verwijst opposant in de kosten van het verzet.

Vlaamse Juristen,

abonneert U

op het

Rechtskundig Weekblad

VREDEGERECHT TE BERINGEN

19 oktober 1956.

Rechter : M. Vranken.

Advocaten : Mrs. Geyskens en Degreef.

Handelshuur. — Weigering van huurhervorming op grond van art. 16 IV, van de wet van 30 april 1951. — Uitwinningsvergoeding. — Vervaltermijn van een jaar. — Invloed van de onderverhuur en toepassing van art. 25-6°. — Eis tot uitzetting door verhuurder.

De onderhuurder, die te gepasten tijd geen huurhervorming gevraagd heeft, kan op de uitwinningsvergoeding geen aanspraak maken.

Indien in een vorig geding de eis tot huurhervorming van de hoofdhuurder afgewezen is om reden dat de verhuurster, na eerst te vergeefs beweerd te hebben dat de wet op de handelshuurovereenkomsten niet van toepassing was, de bepaling ingeroepen heeft van artikel 16, IV, gaat de termijn van een jaar, binnen dewelke de vordering tot betaling van de uitwinningsvergoeding moet ingesteld worden, slechts in daags nadat de beslissing kracht van rechterlijk gewijsde bekomen heeft.

Wanneer het huurgoed gedeeltelijk bestemd is voor de uitbating van een herberg en gedeeltelijk voor woning van de onderhuurder en de huurwaarde van dit laatste kan geschat worden op een derde van de totale opbrengst der onderverhuur, is het billijk de huurprijs die tot grondslag voor de berekening van de uitwinningsvergoeding moet dienen met een derde te verminderen, omdat dit derde geen betrekking heeft op het handelsgedeelte van het huurgoed.

Zolang de uitwinningsvergoeding niet betaald is heeft de verhuurster niet het recht te eisen dat de huurder het huis terug te harer beschikking stelt. Zij heeft echter wel het recht op een woonstvergoeding voor de periode verlopen tussen het einde van de huur en de datum van het vonnis, waarop het recht op uitwinningsvergoeding vaststond en eisbaar werd.

Winderickx t/ N.V. Brouwerij Atlas.

Overwegende dat bij vonnis d.d. 9 juli 1956, de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt, zetelend in graad van beroep, werd uitgemaakt dat de verweerster N.V. «Brouwerij Atlas» geen aanspraak kan maken op huurvernieuwing wat betreft het handelshuis, dienend als herberg, gelegen te Kwaadmechelen, Dorpstraat 23, thans betrokken door de verweerder Celen, als onderhuurder van de «Brouwerij Atlas»;

Overwegende dat de huurovereenkomst tussen de eiseres en de «Brouwerij Atlas» werd gesloten de 10de december 1946, om aanvang te nemen de 1° januari 1947 en te eindigen op 31 december 1955, hetzij na verloop van negen volle jaren;

Dat huurvernieuwing door de hoofdhuurster gevraagd werd bij aangetekende brief van 28 september 1954 en door de verhuurster geweigerd om reden dat de aangeboden prijs te laag was en zij het huis derhalve wenste te verkopen, zoals blijkt uit haar ter post aangetekend antwoord van 14 oktober daaropvolgend;

Overwegende dat het bovengenoemd vonnis, waardoor de eis tot huurvernieuwing werd afgewezen, zich steunt op de overweging dat de weduwe Winderickx, als eigenares, in elk geval, volgens art. 16-IV der wet van 30 april 1951, huurvernieuwing weigeren kon mits

het financieel offer te brengen van een uitwinningsvergoeding van drie jaar;

Overwegende dat door het beschikkend gedeelte van het vonnis alleen de eis tot huurhervorming ongegrond werd verklaard; dat hieruit volgt, dat in het voorhanden geval, bij toepassing van art. 33, 2de lid, van de wet van 30 april 1951, de huur een einde genomen heeft de 31e december 1955;

Dat daarentegen uit de weigering van de huurhervorming niet noodzakelijk volgt dat de verweerders het vroegere huurgoed zonder recht noch titel betrekken, vermits aan de huurder door art. 28 het recht wordt toegekend om te blijven wonen zolang hij de uitwinningsvergoeding niet ontvangen heeft;

Overwegende dat bijgevolg eerst dient uitgemaakt of de huurder of onderhuurder op uitwinningsvergoeding aanspraak kunnen maken;

Dat zij bij tegeneis gezamenlijk een uitwinningsvergoeding van 100.000 frank gevraagd hebben;

Overwegende dat het van meet af aan vast staat dat de onderhuurder Celen ten opzichte van de eiseres geen recht op een vergoeding kan doen gelden; dat deze verweerder inderdaad niet bewezen of zelfs niet beweerd heeft dat hij te gepasten tijd een huurvernieuwing aan de eiseres gevraagd heeft; dat er in zijnen hoofde dus ook geen recht op vergoeding jegens de eiseres en wegens het feit dat deze de hervorming aan de hoofdhuurster geweigerd heeft, kan ontstaan zijn;

Overwegende dat de tegeneis van de N.V. «Brouwerij Atlas» ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond is; dat de eiseres ten onrechte opwerpt dat hij verjaard is, omdat er sedert de weigering meer dan een jaar verlopen is;

Dat luidens art. 28 de vorderingen tot betaling van de uitwinningsvergoeding slechts moeten ingesteld worden binnen het jaar te rekenen van het feit dat aanleiding geeft tot de vordering; dat het recht om een uitwinningsvergoeding te vorderen, dat de eiseres steeds betwist heeft onder het voorwendsel dat de wet niet van toepassing was, in casu slechts ontstaan is op het ogenblik dat de Rechtbank van Eerste Aanleg, door haar vonnis van 9 juli 1956, vaststelde dat de verhuurster, haar eerste houding wijzigend, haar weigering steunde op art. 16-IV van de wet en er dientengevolge geen huurhervorming werd toegestaan;

Dat daarenboven — en in de veronderstelling dat het werkelijk de bedoeling van de wetgever geweest is de vervaltermijnen van art. 28 eveneens toepasselijk te maken op het geval voorzien in art. 16-IV — wanneer de weigering betwist wordt, de termijn slechts kan ingaan daags nadat de beslissing kracht van rechterlijk gewijsde bekomen heeft (Vrederecht Luik, 29 januari 1953, Jur. Liège 1953, blz. 308; — Pauwels : Huur van Handelshuizen, A.P.R. n° 158 en 128);

Overwegende dat de verweerster «Atlas» in principe recht heeft op een uitwinningsvergoeding van drie jaar huishuur; dat hierdoor dient verstaan de huishuur die door de uitgewonnen huurder betaald werd, hetzij thans 9.000 fr. per jaar;

Overwegende dat, luidens art. 25, 6° van de wet, de rechter het bedrag van de opbrengst van de eventuele onderverhuur geheel of gedeeltelijk in mindering kan brengen van de huurprijs die tot grondslag dient voor de berekening van de vergoeding;

Dat uit de parlementaire bescheiden blijkt dat door het inlassen van deze bepaling in de wet, het de bedoeling van de wetgever geweest is te beletten, dat de verhuurder zou verplicht worden een vergoeding te betalen die aanzienlijk hoger is dan de huurwaarde

van het handelsgedeelte van het onroerend goed (Parl. Verhand. Senaat 1950-51, n° 139, blz. 4);

Overwegende dat de hoofdhuurster nooit persoonlijk het huurgoed betrokken heeft doch het heeft onderverhuurd aan de tweede verweerder die haar dezelfde huurprijs betaalde als deze die zij zelf aan de eiseres schuldig was;

Dat het huurgoed een gewoon handelshuis is, gedeeltelijk bestemd voor de uitbating van een herberg en gedeeltelijk voor woning van de huurster of onderhuurders;

Dat daarmede rekening houdend, de huurwaarde van het handelsgedeelte kan geschat worden op de twee derden (2/3) van de totale opbrengst van de onderverhuuring en deze van de woon- en slaapvertrekken op een derde (1/3) of 9.000 fr. \times 1/3 : 3.000 frank;

Dat het billijk is de huurprijs die tot grondslag voor de berekening van de uitwinningsvergoeding moet dienen met 3.000 frank te verminderen, omdat dit gedeelte van de opbrengst der onderverhuuring geen betrekking heeft op het handelsgedeelte van het huurgoed;

Dat de «Brouwerij Atlas» bijgevolg recht heeft op een uitwinningsvergoeding van driemaal (9.000 fr. — 3.000 fr.) of 18.000 frank;

Overwegende dat de eiseres tot heden de uitwinningsvergoeding nog niet aangeboden of betaald heeft, waaruit volgt dat, zoals boven reeds uiteengezet, zij niet het recht heeft te eisen dat de huurder het huis terug ter harer beschikking zou stellen;

Overwegende dat de «Brouwerij Atlas» samen met de onderhuurder een uitwinningsvergoeding eist van 100.000 frank, zonder duidelijk te bepalen op hoeveel zij de door haar ondergane schade beraamt;

Dat de door haar in dit verband vooruitgezette feiten niet van aard zijn te bewijzen dat zij door de weigering van de huurhernieuwing grotere schade zou lijden of geleden hebben dan hetgeen forfaitair door de wet voorzien is;

Dat haar aanbod van bewijs door alle middelen van recht als terzake niet afdoende dient afgewezen;

Overwegende dat er geen aanleiding bestaat tot verdeling van de uitwinningsvergoeding, vermits er tusser de hoofdhuurder en de onderhuurder desaangaande geen geschil hangend is;

Overwegende ten slotte dat de verhuurster, de weduwe Winderickx, een schadevergoeding van 200 frank per dag eist vanaf 31 december 1955 tot op de dag dat het goed volledig vrij komt;

dat deze eis slechts gedeeltelijk is gegrond, daar de wetgever aan de huurder het recht toekent zich in het gehuurde goed te handhaven totdat de uitwinningsvergoeding werkelijk betaald is en zonder enige huishuur verschuldigd te zijn;

Dat anderzijds het recht op uitwinningsvergoeding slechts eisbaar was vanaf het ogenblik waarop het recht op vergoeding van de hoofdhuurster vaststond, hetzij vanaf 9 juli 1956 (Pauwels, o.c., n° 155);

Dat hieraan niet kan getwijfeld worden vermits de hoofdhuurster, de «Brouwerij Atlas» zelf, aanvankelijk op huurhernieuwing aanspraak maakte en de geldigheid betwistte van de door de verhuurster betekende weigering een huurhernieuwing toe te staan;

Dat de eiseres derhalve aanspraak mag maken op een woonstvergoeding vanaf 31 december 1955 tot 9 juli 1956, die ex aequo et bono kan bepaald op 33 frank per dag, rekening houdend met de omstandigheid dat de onderhuurder, gedurende hetzelfde tijdstip, een huurprijs van 1.000 frank per maand aan de «Brouwerij Atlas» betaald heeft;

Dat aan de eiseres deswege een globale som toekomt van $191 \times 33 = 6.303$ frank;

Dat de eis voor het overige niet gegrond is;

Om deze redenen :

Op tegenspraak en in eerste aanleg beslissend;
Verklaren hic et nunc de eis ongegrond voor zover hij strekt tot uitdrijving van de verweerders wegens het bezetten van het huurgoed zonder recht noch titel;

Veroordelen de verweerders solidair aan de eiseres als schadevergoeding te betalen de som van 6.303 fr., met de rechterlijke intresten, doch wijzen af de eis voor het overige;

Wijzen af en verklaren ongegrond de tegeneis ingesteld door de verweerder Celen Hugo;

Verklaren gedeeltelijk gegrond de tegeneis ingesteld door de N.V. «Brouwerij Atlas» tegen de eiseres, weduwe Winderickx-Celen;

Veroordelen deze laatste aan de genoemde naamloze vennootschap als uitwinningsvergoeding te betalen de som van 18.000 frank met de gerechtelijke intresten);

Verklaren de tegeneis ongegrond voor het overige;

Verklaren ter zake niet afdoende en derhalve niet ontvankelijk het aanbod van bewijs door de verweerders gedaan;

Veroordelen ieder van de drie in het geding betrokken partijen tot 1/3 der kosten van het geding.

POLITIERECHTER TE ANTWERPEN

21 december 1956.

Rechter : A. Billion.

Advocaten : Mrs P. Van Doosselaere en
J. Mertens de Wilmars.

Gemeente. — Onwettigheid van een gemeentereglement, dat het aanbrenge van reclames onderwerpt aan de voorafgaande toelating van het college van burgemeester en schepenen.

Een gemeentereglement, dat het aanbrenge van reclames om redenen van schoonheid onderwerpt aan de voorafgaande toelating van het college van burgemeester en schepenen, is onwettelijk.

De wetten van 16 - 24 augustus 1790 en 30 maart 1836 hebben slechts tot voorwerp de openbare veiligheid en de openbare gezondheid.

Artikel 15 van de wet van 1 februari 1844 op de politie van de wegen, gewijzigd bij artikel 3 van de wet van 28 mei 1914, voorziet zekere maatregelen met het oog op de schoonheid van de straten, maar dan enkel betreffende beplantingen en constructies.

Het aanplakken van reclameplaten en het tijdelijk aanbrenge van een reclamepaneel kunnen niet worden aangezien als beplanting noch als constructie.

O.M. en Stad Antwerpen b.p. t/ Hermia.

Aangezien het feit zelf niet wordt betwist; dat betichte erkent zonder voorafgaande toelating van het College van Burgemeester en Schepenen, aan de zijgeve van het huis Viaduct-Dam n° 56 een reclame te hebben aangebracht;

Dat het College van Burgemeester en Schepenen de toelating heeft geweigerd «uit esthetisch oogpunt»;

Dat inderdaad het artikel 730 van het gemeentelijk

politierglement van Antwerpen het recht geeft aan het College «de toelating tot het aanbrengen van reclames aan zekere voorwaarden te onderwerpen, wanneer zulks vereist is in het belang der schoonheid van de openbare weg»;

Dat om het geding tot de ware kern te beperken reeds van nu af vaststaat dat het alleen gaat in deze om het aanbrengen van reclames en dat er geen sprake kan zijn de betwiste reclame een constructie of gebouw te noemen vermits in het gewone spraakgebruik door niemand de term «constructie of gebouw» zal toegepast worden op iets wat daaraan totaal vreemd is namelijk een reclamepaneel (cfr. Répertoire Pratique V^o Affiche N° 1);

Aangezien betichte de onwettelijkheid opwerpt van onderhavig gemeentereglement, dat de reclames om schoonheidsredenen onderwerpt aan de voorafgaandelijke toelating van het College van Burgemeester en Schepenen;

Aangezien de burgerlijke partij beweert dat het gemeentebestuur wel reglementen mag uitvaardigen met het oog op de schoonheid van constructies en gebouwen en de desbetreffende wetten aanhaalt;

dat het echter hier niet gaat om constructies of gebouwen maar om een reclamepaneel;

dat de wetten van 16-24 augustus 1790 en 30 maart 1836 slechts als voorwerp hebben de openbare veiligheid en openbare gezondheid;

dat het artikel 15 van de wet van 1 februari 1844 op de politie der wegen, gewijzigd door artikel 3 van de wet van 28-5-1914 zekere maatregelen voorziet met het oog op de schoonheid der straten, maar dan enkel betreffende beplantingen of constructies;

dat het aanplakken van reclamefiches en het aanhechten ten tijdelijke titel, van een reclamepaneel noch als beplanting noch als constructie kan worden aangezien;

dat artikel 107 der grondwet aan de rechtbanken verbiedt plaatselijke besluiten en verordeningen toe te passen die niet overeenkomen met de wetten;

dat het artikel 730 van de Code der gemeentelijke Politierglementen van Antwerpen niet overeenkomt met de wetten van 16-24 Augustus 1790 en 30 maart 1836, 1 februari 1844 en 25 mei 1914;

dat de rechtbank het derhalve niet mag toepassen, en daardoor de openbare vordering tegen betichte vervalt;

Om deze redenen :

Spreekt de betichte Hermia Hector, op tegenspraak vrij zonder kosten;

En betreffende de eis der B.P. — Stad Antwerpen — overwegende dat deze regelmatig werd ingesteld, maar dat ingevolge de prijspraak van betichte Hermia Hector, de rechtbank onbevoegd is geworden om verder over de eis der B.P. te kennen — verklaart zich onbevoegd om verder over de eis der B.P. te kennen en veroordeelt de burgerlijke partij tot de kosten van het geding.

VLAAMSE JURISTEN

ABONNEERT U OP

RECHTSKUNDIG WEEKBLAD

POLITIERECHTER TE ST.-GILLIS-WAAS

23 oktober 1956.

Rechter : M. J. Ronse.

Advocaat : Mr Melis.

Visrecht. — Toepasselijkheid van de wet van 1 juli 1954 op de riviervisserij.

Luidens artikel 1 van de wet van 1 juli 1954 op de riviervisserij is deze wet niet van toepassing op viswater, wanneer de vissen, die erin leven, zich niet vrij kunnen bewegen tussen dit water en stromen en rivieren of andere openbare waterlopen.

Of dit het geval is, is een feitelijke vraag meer dan een rechtsvraag. Het O. M. moet bewijzen, dat de vissen zich vrij kunnen bewegen van een stroom, rivier of openbaar water naar het water, waarin gevist wordt.

O. M. t/ De Wit.

Overwegende dat beticht opwerpt :

— dat luidens artikel 1 der wet van 1 juli 1954 op de riviervisserij, deze wet niet van toepassing is op viswater wanneer de vissen die er leven zich niet vrij kunnen bewegen tussen dit water en stromen en rivieren of andere openbare waterlopen ;

— dat het water waar de feiten vastgesteld werden nl. «De Geule» in vogelvlucht 20 km. verwijderd is van de Schelde, de naastbijzijnde openbare waterloop ;

— dat de omloop van vis van «De Geule» naar de Schelde onmogelijk is ;

— dat immers de Schelde tot Antwerpen een zoutgehalte heeft dat het leven onmogelijk zou maken voor vis uit De Geule waar alleen zoetwatervis leeft en omgekeerd ;

— dat de verbinding tussen de Schelde en De Geule, indien er werkelijk een verbinding is, wat door het Openbaar Ministerie dient bewezen te worden, slechts kan bestaan uit een reeks kleine, ondiepe, smalle en kronkelende grachten van ongeveer 25 km. lengte met vele sluizen en afsperringen ;

— dat nog nooit werd vastgesteld dat zout water van de Schelde in deze grachten is gevloeid ;

— dat de vissersclub van St-Gillis reeds vier jaar achtereenvolgens De Geule van jonge vissen voorziet, iets wat nutteloos zou zijn, moest de vis in de Schelde kunnen, en wat overbodig zou zijn, moest de vis van de Schelde in De Geule kunnen geraken ;

— dat in 1944 toevoer van Scheldewater in de Kreek, te Kieldrecht, waar, zoals in De Geule, zoet water is, alle vis in de Kreek heeft gedood hetgeen ook het essentieel verschil tussen de twee wateren bewijst ;

Overwegende dat het Openbaar Ministerie niet doet blijken dat de vissen die in het viswater «De Geule» leven zich vrij kunnen bewegen tussen «De Geule» en de Schelde, terwijl alle argumenten van betichte, die door het Openbaar Ministerie niet betwist worden het tegenovergesteld doen vermoeden;

Dat het derhalve niet bewezen is dat de ingeroepen wet ter zake van toepassing is.

POLITIERECHTER TE TONGEREN.

4 februari 1957.

Rechter : M. Ponet.

Advocaten : Mrs Ruiters, Willems en Hubrechts.

Wegverkeer. — Oorzakelijk verband tussen onregelmatig parkeren op de rijweg en aanrijding tussen andere voertuigen. — Onvoorzienbare hindernis.

Er bestaat een oorzakelijk verband tussen het onregelmatig parkeren op de rijweg bij de aanwezigheid van berm en de aanrijding dientengevolge tussen andere voertuigen.

Door op een verboden plaats te stationeren bezette de automobilist in casu gedeeltelijk het wegdek en belemmerde de normale gang van de in beweging zijnde voertuigen. Hij leverde bovendien een onvoorzienbare hindernis op voor een achter hem komende weggebruiker, die de top van een heuvel overschreed; daar deze weggebruiker de gelijkvloerse berm rechts van hem sinds geruime tijd en op afstand waarnam, mocht hij veronderstellen dat geen voertuig op het wegdek zou stilstaan, daar zulks een overtreding en een fout zou opleveren. De door een weggebruiker begane overtreding is voor een derde weggebruiker een onvoorzienbare hindernis.

O.M. en Interelectra t/ Schreurs en Clemens.

Aangezien het feit ten laste van betichte Schreurs gelegd genoegzaam bewezen is; dat hij inderdaad bekend niet op de gelijkvloerse berm te hebben gestationeerd;

Aangezien het feit ten laste van betichte Clemens gelegd ook genoegzaam bewezen is; dat hij inderdaad zijn snelheid had moeten regelen om te kunnen stoppen voor een hindernis des te meer daar hij de top van een heuvel kwam over te steken en hij toch ongeveer ±50 meter had om te stoppen;

Aangezien er voor wat tweede betichte aangaat, verzachtende omstandigheden bestaan spruitende uit zijn goed voorgaande en de geringe gewichtigheid der zaak;

Aangaande de aanstelling van de burgerlijke partijen:

Aangezien volgens art. 1382 en vv. van B.W. hij die door zijn fout schade berokkent aan een ander gehouden is deze schade te herstellen;

Aangezien betichte Schreurs beweert, dat er geen verband van oorzaak tot gevolg bestaat tussen de overtreding door hem begaan en de geleden schade; dat deze bewering niet juist is; dat inderdaad hij, door het feit van op een verboden plaats te stationeren, het wegdek gedeeltelijk bezette en de normale gang der in beweging zijnde voertuigen belemmerde; dat hij bovendien een onvoorzienbare hindernis daarstelde voor een weggebruiker komende achter hem en dewelke de top van een heuvel overschreed en daar deze de gelijkvloerse berm rechts van hem bespeurde sinds geruime tijd en afstand en also mocht veronderstellen dat geen voertuig zou stilstaan op het wegdek daar dit een overtreding en een fout zou daarstellen; dat de overtreding in hoofde van een weggebruiker voor een derde weggebruiker een onvoorzienbare hindernis is;

Gezien bovendien niet dient uit het oog verloren te worden dat het dek der rijbanen gemaakt is en uitsluitend moet dienen om normaal te circuleren en niet om te stationeren; dat betichte Schreurs bovendien een fout begaan heeft door artikel 34 n° 10 van de wegcode te overtreden daar hij gestationeerd heeft

in het vlakke veld op minder dan 100 meter van het toppunt van een heuvel;

Gezien also beide betichten een fout begaan hebben en dat hun verantwoordelijkheid ex aequo et bono dient bepaald op de helft van ieder;

Aangaande de aanstelling van de burgerlijke partij Interelectra;

Aangezien de aanstelling regelmatig werd ingediend, ontvankelijk is en gegrond;

Gezien deze burgerlijke partij de som vraagt van 1.021 fr. dat deze som bewezen is en dient toegekend;

Aangaande aanstelling van de burgerlijke partij Clemens.

Aangezien deze aanstelling regelmatig werd ingediend, ontvankelijk is en gedeeltelijk gegrond;

Gezien deze burgerlijke partij de som vraagt van 7.243 fr.; dat deze som bewezen is en dient toegekend, waarvan de helft ten laste van de burgerlijke partij zelf of $7.243 : 2 = 3.621,50$ fr.

NOOT. — Zie in dit nummer het vonnis in hoger beroep van de Correctionele Rechtbank te Tongeren d.d. 9 maart 1957, waarbij bovenstaand vonnis in hoofdzaak is bevestigd.

BIBLIOGRAPHIE

Nederland

- Eenvormige wet betreffende het internationaal privaatrecht.* — Amsterdam, Scheltema & Holkema.
- Fortanier G. F. en J. J. M. Veraart.* — Schematisch overzicht van de sociale verzekeringswetten. 2° dr. Deventer, AE. E. Kluwer.
- Gerbenzon P.* — Excerpta Legum. Onderzoekingen betreffende enkele Friese rechtsboeken uit de vijftiende eeuw. — Groningen, J. B. Wolters.
- Jong Edz. Fr. de.* — Om de plaats van de arbeid. — Amsterdam, De Arbeiderspers.
- Noordanus W.* — Het bedrijfs-maatschappelijk werk. — Bussum, A. Voorhoeve.
- Peters W.* — Salaris- en rechtspositieregelingen kleuterleidsters. — IJmuiden, Vermande en Zonen.
- Pompe W.* — Geschiedenis der Nederlandse strafrechtswetenschap sinds de codificatie-beweging. — Amsterdam, Noord-Hollandse U.M.
- Querido A.* — Gezondheidszorg en gemeentelijke overheid. 2° dr. — Alphen a. Rijn, N. Samsom.
- Rapport van de commissie tot bestudering van de juridische en economische aspecten van de voorrechten van de fiscus.* — Alphen a. Rijn, N. Samsom.
- Schippers B. en J. L. van Hedel.* — Aftrekposten bij de inkomsten- en vermogensbelasting. — 7° dr. — Leiden, Nederlandse U.M.
- Soest C. van en A. Meering.* — Leidraad bij de belastingstudie. — Arnhem, S. Gouda Quint, D. Brouwer en Zoon.
- Visser W.* — Eenvoudige belastingkunde, tevens toelichting op de aangiftebiljetten inkomsten- en vermogensbelasting. — 3° dr. Amsterdam, FED.
- Wempe A.* — Belastingrecht voor het examen moderne bedrijfsadministratie en het staatspraktijkdiploma. 11° dr. — Purmerend, J. Muusses.

Frankrijk

- Bouvier-Ajam M.* — Histoire du travail en France, des origines à la Révolution. — Libr. gén. droit et jurisprudence.

- Bredin J. D.* — L'Entreprise semi-publique et publique et le droit privé. — Libr. gén. dr. et jur.
- Cabrillac H.* — Le Chèque et le virement. — Libr. techniques.
- Chapus R.* — Responsabilité publique et responsabilité privée. — Libr. gén. dr. et jur.
- Fourrier Ch.* — La Liberté d'opinion du fonctionnaire. — Libr. gén. dr. et jur.
- Fromont Ph.* — Les Transports dans les économies sous-développées. Problème des investissements. — Libr. gén. dr. et jur.
- Grosheims J. C.* — Les Institutions et le régime juridique des cultes protestants. — Libr. gén. dr. et jur.
- Méjean Ch.* — La Procédure devant le tribunal administratif. Mise à jour de l'ouvrage : La Procédure devant le conseil de préfecture. — Dalloz.
- Naudy J.* — La circulation et ses problèmes. — Berger-Levrault.
- Noël G. H.* — Le Droit de l'urbanisme. — Eyrolles.

Engeland

- Allsop P.* — Company Law. — Sweet & M.
- Balasubrahmaniam V.* — The Indian Law and Practice of Estate Duty. — India 1956, Sweet & M.
- Bell W. J.* — Sale of Food and Drugs. — Butterworth & Shaw & Sons.
- British Year Book of International Law, 1955-56.* — Oxf. U.P.
- Carter Ray.* — Valuation of Land for Estate Duty. — Estates Gazette.
- Dale D. A.* — Company Secretarial Practice in New Zealand. — Sweet & M.
- Desai U. V.* — Elements of Indian Company Law. — India 1956, Sweet & M.
- Elliott D. W.* — Criminal Law. — Sweet & M.
- Frank W. F.* — The General Principles of English Law. — Harrap.
- Gangal V. D.* — The Bombay Civil Services Rules Explained. — India 1956, Sweet & M.
- Gloag W. M. & R. C. Henderson.* — Introduction to the Law of Scotland. — W. Green.
- Gribble L.* — Famous Judges and Their Trials. — J. Long.
- Jones W. H.* — Morris-, Parliament in India. — Longmans.
- Kock A. De.* — Industrial Laws of South Africa. — Sweet & M.
- Lillie J. A.* — The Mercantile Law of Scotland. — W. Green.
- McKerron R. G.* — The South African Apportionment of Damages. — Sweet & M.
- Nathan, Lord & A. R. Barrowclough.* — Medical Negligence. — Butterworth.
- Palande M. R.* — Introduction to the Indian Constitution. — Bombay, Oxf. U.P.
- Pandia R. H.* — The Indian Companies Act. — India 1956, Sweet & M.
- Pellerin P. & J.* — The French Law as to Private Limited Company. — Stevens & Sons.
- Perry C. E. & O. Griffiths.* — Executorship Law and Accounts. — Textbooks.
- Practitioner's Probate Manual.* — Waterlow.
- Smith E. Dennis.* — The County Court Pleader. — Sweet & M.

Duitsland

- Eckhardt W. u. G. Stepperger.* — Steuerrecht. — Stuttgart, Kohlhammer, 1956.K
- Entscheidungen des Bundesverfassungsgerichts.* —

- Tübingen, Mohr (Siebeck) 1956.
- Hans H.* — Öffentliches Recht. — Stuttgart, Kohlhammer 1956.
- Hinüber O.* — Strafrecht. Besonderer Teil. — Stuttgart, Kohlhammer, 1956.
- Julier M.* — Die polizeiliche Untersuchung von Verkehrsunfällen. — Berlin, Schweitzer, 1957.
- Lehmann H.* — Allgemeiner Teil des Bürgerlichen Gesetzbuches. — Berlin, de Gruyter, 1957.
- Levy E.* — Weströmisches Vulgarrecht. Bd. 2. — Weimar, Böhlau 1956.
- Rüger A. jun.* — Handelsrecht für Kaufleute. — Wuppertal-Elberfeld, Rüger 1956.
- Rüger A. jun.* — Zivilprozessrecht für Kaufleute. — Wuppertal-Elberfeld, Rüger 1956.
- Xanke G.* — Lexikon strassenverkehrsrechtlicher Entscheidungen. — Berlin, E. Schmidt 1956.

Oostenrijk

- Fritsch E.* — Das Recht der Einkommen- und Körperschaftsteuer (ohne Lohnsteuer). — Wien, Linde 1956.
- Das *Neuermietungsgesetz* (Bundesgesetz vom 3 Dezember 1956, mit den Bestimmungen über die Vermietung freier Wohnungen getroffen werden, BGBl N° 225). — Wien I, Wehburgg. 4 : Selbstverl. d. Verf. 1957.

BALIELEVEN

VERGADERING VAN DE JONGE BALIE TE HASSELT

Meester Jan Ronse over :
Het stilzwijgen als bewijs en bron van de verbintenissen.

Voor de vierde en laatste algemene vergadering van dit werkjaar, had voorzitter Mr Geyskens beroep gedaan op de jonge en veelbelovende advocaat Mr Ronse van Gent, geagreëerde van het Hoger Onderwijs.

Spreker diepte in een rijk gedocumenteerde uiteenzetting de rechtskategorie « het stilzwijgen » uit. Hij vertrok van het standpunt dat alleen de mens als redelijk dier kan « stilzwijgen ». Dit stilzwijgen, zo bewees spreker, kan in ons burgerlijk recht nu eens als bewijs gelden, dan weer als bron van verbintenissen.

Achtereenvolgens onderzocht Mr Ronse het belang van het stilzwijgen bij het *ontstaan van de overeenkomsten* en onderstreepte dat deze categorie van het recht slechts dan een belang heeft bij het ontstaan van een overeenkomst, als dit stilzwijgen redelijkerwijze slechts als toestemming kan beschouwd worden. Het stilzwijgen kan tevens rechtsgevolgen met zich meeslepen wanneer het een *inbreuk* op de overeenkomst daarstelt, dit zowel bij het tot stand komen als wel bij de uitvoering ervan : herhaaldelijk onderlijnde spreker dat « vooral » de goede trouw een belangrijke rol speelt in deze juridische constructie.

Bovendien kan het stilzwijgen soms de *quasi-delictuele* verantwoordelijkheid van iemand in het gedrang brengen, daar waar iemand ten onrechte van zijn recht tot spreken of tot zwijgen misbruik maakt. Telkens zal in concreto dienen onderzocht te worden in hoever het stilzwijgen zekere juridische gevolgen met zich mee zal brengen.

Spreker besloot met naar zijn uitgangspunt terug te keren : de mens is een redelijk dier ; stilzwijgen

behoort tot de specifieke menselijke « manifestaties ». Ook hierin moet de mens « redelijk » blijven: recht en moraal zijn niet te scheiden.

Stafhouder Mr Bijvoet was de tolk van alle aanwezig om Mr Ronse oprecht te danken voor zijn diep doordachte lezing.

KONFERENTIE DER JONGE BALIE BIJ DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE MECHELEN

De Konferentie der Jonge Balie bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Mechelen, richt een voordracht in zaterdag, 13 april a.s., te 17 uur in de « Troonzaal » van het Gerechtshof te Mechelen.

De Heer Marcel Croonen, Voorzitter der Rechtbank van Eerste Aanleg te Mechelen, zal spreken over: « Het Suezkanaal ».

CONFERENCE DU JEUNE BARREAU D'ANVERS

A.s. maandag, 8 dezer, te 20.15 u., in de Assisenzaal van het Gerechtsgebouw wordt een voordracht door E.P. Legrand S.J., gehouden over het onderwerp: « Sartre contre Marx ? »

Alle sympathisanten zijn er welkom.

Plaatsbespreking kan schriftelijk of telefonisch (39.10.70) gebeuren ten zetel van het secretariaat, Belgiëlei, 12.

TIJDSCHRIFTEN

Algemeen Fiscaal Tijdschrift: n°s 6-7 febr.-maart 1957:

J. G. Leysen, Geschiedenis der Belastingen in onze gewesten.

Tijdschrift voor Gemeenterecht: 3^e afl. - maart 1957:

In memoriam Dr Charles Keteleer.

Nederlands Juristenblad: afl. 13 - 30 maart 1957:

Prof. Mr R. D. Kollewijn, Bevoegdheid van de Nederlandse rechter in internationale echtscheidingszaken. — Mr R. van Oppen, Verjaart het recht tot executie van veroordelende vonnissen? — Mr A. J. M. Kunst, Het systeem van art. 344j B.W. — Mr J. Zaaijer, het ingevorderde rijbewijs.

Arbitrale Rechtspraak: n° 435 - maart 1957:

Mr P. Sanders, Herziening Arbitragerecht België.

Weekblad voor Privaatrecht, Notaris-ambt en Registratie: n° 4485 - 30 maart 1957:

Mr P. W. van der Ploeg, Welke overeenkomsten zijn huwelijksvoorwaarden? (I). — Prof. Mr W. C. L. van der Grinten, De notariële studie. — Mr J. J. Beyerman, Rectificatie van een rectificatie. — Prof. Mr G. de Grooth, Overzicht der Nederlandse Rechtspraak, Verbintenissenrecht 1955 (XII).

Journal des Tribunaux: n° 4145 - 31 mars 1957:

M. La Haye et Jos. Vankerckhove, Le louage de choses. — Jurisprudence.

Recueil Général de l'enregistrement et du notariat: avril 1957:

Rechtspraak.

Recueil de Jurisprudence du droit administratif et du conseil d'état: n° 1 - 1957:

Rechtspraak.

Revue du Droit Public et de la Science Politique en France et à l'Étranger: n° 1 - janvier-février 1957:

Ch. Blaevet, Le contentieux des établissements publics industriels et commerciaux. — Henry Fabre, Variations chinoises sur l'unité marxiste du pouvoir d'état. — Maurice Aubry, Le conseil économique français. Tableau méthodique des travaux (octobre 1953-octobre 1956).

Juris Classeur Périodique - La semaine juridique: n° 13 - 27 mars 1957:

R. Boubles, La révocabilité du mandat d'intérêt commun donné au représentant de commerce. — Paul Mouzon, Marques de fabrique (Les signes génériques).

Recueil Dalloz de doctrine de jurisprudence et de législation: 12e cahier - 23 mars 1957:

Pierre Huguet, Chronique législative (30 octobre-29 décembre 1956).

Archiv für Rechts- und Sozialphilosophie: 1957 - XLIII/1:

Giorgio del Vecchio, Europäische und kosmopolitische Idee. — S. S. Nehru, Die Sozialidee im Staate Gandhis. — Ludwig Freund, Vom Sinn und Unsinn der Theorien über den Gesellschaftswandel. — Otto Kirchheimer, Vom Wandel der politischen Opposition. — Johannes Thyssen, Zur Rechtsphilosophie des Als-seins. — K. J. Popma, Religiöse Kritik und Philosophische Anschauung. — Wilhelm Hennis, Der Begriff der öffentlichen Meinung bei Rousseau. — Johannes Winckelmann, Max Webers grosse Soziologie.

Zeitschrift für die Gesamte Staatswissenschaft: Heft 1. - 1957:

D. N. Banerjee, Das gegenwärtige politische System Indiens unter besonderer Beachtung seiner wirtschaftlichen Aspekte. — N.V. Sovani, Bevölkerungsstruktur und Bevölkerungswachstum Indiens. — B. C. Desai, Die industrielle Entwicklung in Indien. — M. B. Desai, Struktur- und Produktivitätsprobleme der Indischen Landwirtschaft. — L. A. Natesan, Das Transportsystem Indiens als Voraussetzung der wirtschaftlichen Entwicklung des Landes. — V. V. Bhatt, Das Geld- und Kreditsystem der indischen Union. — D. T. Lakdawala, Die neuere Entwicklung der Öffentlichen Finanzwirtschaft in Indien. — A. R. Desai, Eine Soziologische Analyse Indiens. — A. R. Desai, Soziologische Probleme der wirtschaftlichen Entwicklung Indiens. — Wilhelm E. Mühlmann, Okzident und Orient, gestern und heute; Idee und Problematik des Fortschritts.

Abonneert U op Rechtskundig Weekblad